

Улюблені Богом брати і сестри!

Із щирим та радісним вітанням звертаємося до вас: «Христос воскрес! Воістину воскрес!». Майже дві тисячі років ця радісна, свята звістка лунає над землею, несучи мир і живу надію. Велике блаженство зійшло на апостолів, коли їм з'явився воскреслий Христос. І не тільки вони, але й ми з вами вкусили небесної благодаті, що в Христі Ісусі вона.

Воскресіння Господнє — це триумф, це невимовна радість, яка спонукує нас всім серцем любити і прославляти Воскреслого, повсякчас свідчити, що Ісус — Спаситель людей, праведно і свято жити, очікуючи приходу Його.

Від усього серця бажаємо вам, сестри і брати, зростати в любові, зміцнюватися вірою, утверджуватися в правді, ходити у світлі, перемогати зло добром.

Пам'ятайте, улюблені Господом, що ще трохи — і Воскреслий Господь прийде, а Він — наше «воскресіння і життя».

Благодать і мир хай завжди будуть з вами!

З любов'ю та молитвами про вас,
єпископ ЦХВЕ України Михайло Паночко.

ЛИСТ-ЗВЕРНЕННЯ до церков ХВЕ України

«Так волі нема Отця вашого, що на небі, щоб загинув один із цих малих» (Мт. 18:14).

Сучасне молоде покоління, у тому числі і наші діти — діти з християнських сімей, виховується в досить цікавий, але складний час. Проаналізувавши дані різних статистичних джерел щодо ситуації з дітьми в Україні, хочемо звернути увагу на негативні тенденції, характерні для сучасного суспільства:

— бездуховність, яка породжує середовище, несприятливе для виховання дитини з нормальним духовним світом, стійкими моральними поглядами та християнським світоглядом;

— пропаганда розпусти та насильства через засоби масової інформації, що призводить до розбещення молодих людей;

— знецінення людського життя — матері викидають новонароджених, дітей вбивають та продають їхні органи для трансплантації;

— руйнування інституту сім'ї, що породжує бездоглядність та безпритульність дітей — щороку понад 12 тис. дітей знаходять покинутими;

— поширення алкоголізму, наркоманії, проституції серед дітей; щороку ці явища «омолоджуються» — Україна посідає І місце за рівнем дитячого алкоголізму;

— діти потерпають від торгівлі людьми — дівчаток продають для порнографічної індустрії, а хлопчиків — як дешеву робочу силу; Україна — один із головних постачальників на європейський ринок такого «товару»;

— виросло ціле покоління дітей батьків-заробітчан, які не бачили своїх батьків — лише у Львівській області таких дітей до 30 тисяч;

— у шкільні програми запроваджують різні містичні та ненаукові теорії з елементами окультизму та використанням шкідливих психотехнік.

Можна ще продовжити список негативних явищ, притаманних сьогоденню, і їх кількість невпинно зростає. У такому світі живемо ми і зростають та виховуються наші діти.

Турбота про молоде покоління постає сьогодні особливо гостро перед Церквою і кожним християнином зокрема. Саме дорослі повинні стати на захист духовного і морального світу дітей. Перед християнами постає завдання: навчити й підготувати їх до майбутнього життя, адже їм доведеться жити у ще складнішому світі, суспільство ще більше деградуватиме. Те, чи здатні вони будуть зберегти та передати Істину — Добру Звістку наступному

поколінню, багато в чому залежить від нашого покоління, дорогі християни, від служителів, вчителів, батьків, дідусів та бабусь...

1 червня 2008 року, у Міжнародний день захисту дітей, Церква Християн Віри Євангелійської України пропонує провести піст та молитву за дітей України. Закликаємо всіх братів і сестер щиро молитися:

1. Про захист дітей-християн від впливу різних окультизмів, демонічних вчень та негативної інформації, яка руйнує особистість дитини.

2. Про навернення дітей, які живуть в Україні, але не знають Христа.

Хоча майбутнє цього світу і видається нам загрозовим та безнадійним, але ми з вами маємо велике благословення в Бозі. Християни — єдині, хто має надію в майбутньому (Єр. 29:11) та абсолютну впевненість у славному фіналі (Іов. 19:25-27, Ів. 10:28-29).

Закликаємо всі церкви в єдності з вірою молитися про молоде покоління нашої країни. Нехай Бог спонукує кожного християнина до ревної молитви за наших дітей та підлітків (Пс. 77:3-7).

З повагою,
єпископ Церкви ХВЕ України
М. Паночко.

Зустріч у Кабінеті Міністрів

11 квітня в Кабінеті Міністрів відбулась зустріч членів Всеукраїнської Ради Церков з Прем'єр-міністром України Юлією Тимошенко. Це перша зустріч на такому рівні, ініціювали її члени Церков, які входять у ВРЦ.

Біля двох годин обговорювалися проблемні питання державно-церковних відносин. Були порушені також важливі питання щодо загрозливого духовно-морального стану суспільства.

На зустрічі були присутні перший

віце-прем'єр-міністр України Олександр Турчинов, міністри освіти, культури, охорони здоров'я та інші члени уряду. Юлії Володимирівні передали лист із переліком актуальних питань в галузі церковно-державних відносин.

Зустріч пройшла в атмосфері взаєморозуміння і великого бажання змінити духовну ситуацію в країні на краще.

Прем'єр-міністру України

Шановна Юліє Володимирівно!

Схвалюючи Вашу особисту позицію відносно необхідності розбудови державно-конфесійних відносин в Україні на партнерських засадах, зі свого боку хочемо підтвердити готовність Всеукраїнської Ради Церков і релігійних організацій до конструктивного та системного діалогу з урядом, відповідними міністерствами і відомствами задля налагодження співпраці між державою та Церквою і релігійними організаціями у вирішенні багатьох суспільно важливих питань. За останні кілька років Рада подала керівництву держави низку звернень з пропозиціями щодо вдосконалення нормативно-правової основи державно-конфесійних відносин і покращення умов соціальної діяльності Церков і релігійних організацій, які засвідчили єдність та послідовність керівників конфесій у цій сфері.

Реальність свідчить, що сьогодні в Україні спостерігається брак розуміння з боку представників влади тих загроз, які несуть в собі бездуховність, аморальність реклами тютюнових виробів, алкогольних та слабоалкогольних напоїв, безвідповідальне ставлення до подружнього життя, відсутність релігійного підґрунтя у шкільному вихованні дітей та молоді тощо. На наше глибоке переконання, зазначені загрози можуть бути подолані лише шляхом налагодження стратегічного партнерства між державою та конфесіями на різних рівнях взаємодії, що передбачає спільну відповідальність за моральність нації, здоровий розвиток українського суспільства.

При цьому вважаємо за важливе звернути Вашу увагу на окремі проблемні питання законодавчого забезпечення діяльності Церков і релігійних організацій, які досі залишаються актуальними і потребують свого розв'язання. Серед них першочерговими є такі:

1. Включення релігійних організацій до переліку юридичних осіб, на які поширюються положення статей 76 та 124 Закону України «Про Державний бюджет України на 2008 рік та про внесення змін до деяких законодавчих актів України» № 107-VI від 28.12.2007 року щодо запровадження передачі в оренду державного та комунального майна винятково на конкурсних засадах та набуття права оренди земельних ділянок, що перебувають у державній або комунальній власності

2. Відновлення права релігійних організацій на постійне

користування земельними ділянками із земель державної та комунальної власності шляхом внесення відповідних змін до Земельного кодексу України.

3. Зменшення розміру плати за оренду земельних ділянок — орендна плата була суттєво підвищена у зв'язку із внесенням змін до ст. 21 Закону України «Про оренду землі» і потребує коригування на період прийняття закону про відновлення права релігійних організацій на постійне землекористування та відповідного переоформлення земельних ділянок.

4. Відновлення пільги щодо звільнення від податку на додану вартість операцій із ввезення в Україну Богослужбової літератури шляхом внесення змін до підпункту 5.1.14 пункту 5.1 статті 5 Закону України «Про податок на додану вартість».

5. Запровадження мораторію на приватизацію, продаж та відчуження іншим способом колишніх культових будівель, які перебувають у державній та комунальній власності, до вирішення питання про їх повернення релігійним організаціям.

6. Визначення релігійних організацій суб'єктами права щодо заснування світських закладів освіти різних форм та рівнів акредитації.

7. Встановлення для релігійних організацій цін за спожитий газ на рівні тарифів, передбачених для населення.

Окрім цього, до подання на розгляд парламенту нової редакції Закону України «Про свободу совісті та релігійні організації» існує потреба у продовженні консультацій на міжконфесійному рівні з метою досягнення відповідного консенсусу. З огляду на це вважаємо за доцільне передусім доопрацювати та подати на ухвалення парламентом концепції державно-конфесійних відносин в Україні, яку, з урахуванням технічних поправок, можуть підтримати всі конфесії України.

Сподіваємося на налагодження системного та послідовного державно-конфесійного діалогу, який дозволить запровадити партнерські відносини між державою та Церквою і релігійними організаціями у вирішенні стратегічних питань розвитку українського суспільства.

Прикликаємо на Вас Божє благословення!

З глибокою повагою,

члени Всеукраїнської Ради Церков і релігійних організацій.

КОНФЕРЕНЦІЇ

«Ви, хто пригадує Господа, не замовкніть...»

З 26 по 28 березня в Києві в приміщенні Української євангеліської теологічної семінарії проходила чергова звітна конференція Церкви ХВЕ України. Служителі з усіх куточків країни зібралися, щоб обговорити поточний стан громад та обласних об'єднань і заохотити всіх до подальшої праці. Разом з ними молилися, славляли Господа, звітували про досягнення і ділилися наболілими гості з братерських спільнот зі США, Норвегії, Румунії, Німеччини, Польщі.

Звучали на конференції і зворушливі свідчення Божої милості, і запальні проповіді, і глибокі духовні роздуми, і

красномовні статистичні цифри. Червоною ниткою виступів, промов, звітів, проповідей і семінарів упродовж всіх трьох днів роботи конференції став вірш із Книги пророка Ісаї, обраний за гасло для цього річного зібрання: «Ви, хто пригадує Господа, не замовкніть...» Бо й справді, не має права мовчати християнин, коли навколо зростає беззаконня, коли ще так багато людей перебувають у смертельній небезпеці, не знаючи Господа і сили воскресіння Його. А незабаром жнвва.

(Матеріали звітної конференції Церкви ХВЕ України читайте в цьому і наступному числах газети).

Михайло Паночко

ПРИВІТАННЯ делегатам і гостям звітної конференції Церкви ХВЕ України

Дорогі сестри і брати, дорогі служителі Христові, гості! Вітаю вас сердечно в Ім'я Ісуса Христа. Швидко проминув рік. Здається, так недавно ми в цьому залі звершали молитви, слухали звіти, молилися один за одного, звучали благословенні проповіді Слова Божого. А з того часу вже минув рік. Минув швидко й непомітно. І так само швидко й непомітно пролетить все наше земне життя. Сперечатися з цим не буде ніхто.

За лейтмотив нашої конференції ми взяли слова з Книги пророка Ісаї — пророка, якого називають старозаповітним євангелістом. У 62-му розділі записані благословенні слова, які потішають наше серце: «На мурах твоїх, Єрусалиме, Я поставив сторожу — ніколи не буде мовчати вона цілий день та всю ніч. Ви, хто пригадує Господа, не замовкніть і перед Ним не вмовкайте, аж поки не зміцнить і аж поки не вчинить Він Єрусалима за славу Свою на землі!» (Іс. 62:6).

Хай ці слова будуть записані на скрижалях нашого серця. Господь доручив нам бути сторожами в нашій країні. Це надзвичайно висока довіра від Бога — статус сторожа, статус проповідника. Ісус Христос — Основа основ, той наріжний камінь, на Якому будується Церква Христова. І всі ми, дорогі сестри і браття, є будівничими цього величного храму.

Ісус Христос нас усіх з'єднав, дав нам нове серце, нову дорогу і високу професію — бути вісниками правди Його на цій землі. Молимося до Нього, щоб Його благодать діяла в наших серцях, щоб крила нашої віри розпрямилися і наш дух загорівся від Духа Божого.

ВІТАННЯ УЧАСНИКАМ КОНФЕРЕНЦІЇ

Микола Новиченко

**Заступник голови
Держдепартаменту України у справах
національностей та релігій**

протестантських конфесій. Держава високо цінує духовну роботу Церкви, її гуманітарні проекти, благодійну, миротворчу і високу виховну роботу. З радістю відзначаємо роботу Михайла Паночка, який є активним членом Всеукраїнської Ради Церков і релігійних організацій. Усі його ініціативи (а їх чимало) завжди підтримували інші християнські спільноти. Бажаємо йому подальшої плідної роботи.

Сьогодні стратегічна лінія нашої держави – співпраця з Церквою. Минулого року був створений Державний комітет України у справах національностей та релігій. Зі свого боку ми робитимемо все, аби наша співпраця процвітала і давала гарні плоди – ті, від яких раділи б люди.

Усім учасникам конференції бажаю плідної праці, всіляких успіхів, добра і щастя.

Петро Кравчук

**Народний депутат України, голова
Державної служби автомобільних доріг**

Людина ніколи не повинна надіятися на свій розум, її серце повинно бути віддане Богові. Тут зібралися саме такі люди. Ви несете світло, несете добро, несете те, чого так потребує сьогодні світ.

Принадібно передаю конференції вітання від свого колеги і брата у Христі Олександра Турчинова і хочу засвідчити один момент. Коли в Україні було, щоб у кабінеті першого віце-прем'єра України ви почули пораду звернутися зі своєю проблемою до Бога? Ніколи. А сьогодні у Верховній Раді, у Кабінеті міністрів є люди, які знають, до кого звертатися з проблемами і труднощами. Дяка за це Богові. Утримати ту сіль, яку вклав у нас Бог, показати Його світло, стати Його свідком – це наш обов'язок перед Богом. Тому прошу підтримати нас в молитві.

Віталій Барвіненко

**Народний депутат
України**

Мені доводиться бути на багатьох зібраннях. Але найкраще зібрання – це зібрання людей, вірних Богові, які знають свою ціль на землі і рятують тих, хто приречений на смерть, як каже Писання. Ми тут тому, що ми – частина Церкви, і життя Церкви – це також наше життя. Сьогодні в українському парламенті шестеро членів протестантських церков, і вперше за всю історію України першим віце-прем'єр-міністром України є член баптистської церкви і її служитель. Думаю, це перший крок, який зробило наше братство, що повинно бути сіллю в цьому світі.

І прошу всіх християн віри євангельської молитися не лише за свої церкви, міста, дома, а й за всю Україну і українську владу. Молитва віруючих може зробити дуже багато.

Степан Касянюк

Старший пастор церкви «Благодать» (США)

Дуже радий нагоді побувати на цьому духовному форумі. Вірю, що, попри негоду за вікном, тут вирує справжня духовна весна, тепла братерська атмосфера.

Передаю вам сердечні вітання від церков штату Вашингтон. І хочу залишити для конференції чудові слова із Писання – «Бог терпеливості і потіхи нехай дасть вам бути єдиним духом між собою за Христом Ісусом, щоб ви єдиним духом, одними устами славили Бога й Отця Господа нашого Ісуса Христа. Приймайте тому один одного, як і Христос прийняв нас до Божої слави» (Рим. 15:5-7). Хай Бог благословить ваші церкви, ваші служіння.

Для мене цей візит – наче мандрівка у часі. Ще дитиною я ріс розповідями моїх дідусів, які під час війни перебували в Україні – десь у районі Одеси. А рідні по матері навіть поховані в Україні. Я виріс у сім'ї п'ятидесятників, всього нас було дев'ятеро дітей. За комунізму нас дуже принижували. Я тоді молився, щоб настали часи, коли б я зміг віддати тим людям за всю їхню зневагу добром і любов'ю.

У 1987 році д-р Тіпей підписав мені направлення в Бухарест на теологічний факультет. Я готувався бути служителем Євангелія в умовах комунізму. Закінчив навчання у званні професора. У 1994 році у США закінчив магістратуру і докторантуру. У 1992 р. повернувся в Румунію, і один із старших служителів попросив мене зайнятися політикою. Церкви нашого регіону підтримали мене, і вже чотири роки я – сенатор. Два з половиною роки був членом Європейського парламенту. Разом із ще трьома парламентарями-п'ятидесятниками стараюся бути голосом Божим у парламенті Румунії. І я впевнений, що християни-п'ятидесятники завжди повинні бути там, де приймаються важливі рішення.

Ми зацікавлені у зміцненні дипломатичних відносин між Україною і Румунією і віримо, що разом зможемо змінити на краще багато речей у цій частині світу.

Радутіріле

Сенатор парламенту Румунії

Габріель Косентка

Пастор, м. Свиноуйсьце, Польща

Передаю щире християнське вітання з Польщі словами, записаними в Другому посланні апостола Петра: «Симон Петро, раб та апостол Ісуса Христа, до тих, хто одержав із нами рівноцінну віру в правді Бога нашого і Спасителя Ісуса Христа: благодать вам та мир нехай примножаться в пізнанні Бога й Ісуса, Господа нашого!».

Апостол пише, що люди одержали рівноцінну віру. Дякую Богові, що може бути разом з братами і сестрами, які одержали віру, рівноцінну вірі апостола Петра і вірі братів і сестер у Польщі. Але треба пам'ятати, що лише завдяки справедливості Бога і Господа Ісуса можемо мати віру. Тут нема жодної нашої заслуги.

Апостол Петро пише також про такі цінності, як благодать і мир. Зокрема, про те, що вони можуть примножуватися. Того сердечно вам всім бажаю. Нехай благодать і мир примножуються у вашому житті, вашому служінні.

Павел Тіпей

**Президент Союзу церков
п'ятидесятників Румунії**

Хочу привітати вас текстом з Фил. 4:19: «А мій Бог нехай виповнить вашу всяку потребу за Своїм багатством у славі, у Христі Ісусі». Прийміть любов від 2683 церков Румунії і 300 п'ятидесятницьких румунських церков з усієї Європи, а також 576 пасторів, 800 пресвітерів, 950 дияконів.

У Румунії ми маємо 52 офіційно відкриті дитячі садки, чотири п'ятидесятницькі гімназії, сім теологічних ліцеїв, дев'ять семінарій і два теологічні факультети. Разом з братами-баптистами зв'язуємо Євангеліє через шість радіопрограм і маємо три суто п'ятидесятницькі програми, дві загальні телевізійні п'ятидесятницькі програми – «Кредо» і «Альфа та Омега» і три регіональні, які спонсорують окремі церкви. Видаємо дуже багато журналів. Центральний друкований орган – «Слово істини» – можна читати і в Україні.

І все це робимо на славу Божу для служіння Євангелія. Ми всі належимо до однієї сім'ї – сім'ї Господа нашого Ісуса Христа. Усі ми брати, усі хрищені одним Духом, щоб скласти одне Тіло, усі трудимося в одному Царстві, і наш Владика нас всіх благословляє.

Василь Райчинець

**Старший пастор Союзу вільних
церков ХВЕ України**

Улюблені брати і сестри! Щиро-сердечно вітаю вас Іменем Ісуса Христа! Бажаю в ці дні натхнення, благословення, наснаги, добра та злагоди. Хай між братами мир тече рікою.

Ми рідні по Духу, рідні в Отці і рідні в Сині. Хай усі ваші рішення відповідають оригіналу – рішенням першоапостольської Церкви. І хай допоможе нам усім у цьому Спаситель.

Людвіг Галасінський

**Єпископ Українського
центру ОЦХВС**

Коли ми з братами захопили в це чудове приміщення, нам згадалися 60-80-ті роки, коли заборонено було навіть вп'ятьох зібратися в одному домі. Молодим дивно таке чути сьогодні, але таке було. Штрафи, тюрми – лише за те, що на столі лежала Біблія. Тому найперше хочу сказати: «Слава нашому Богу!». І не треба нам ділити присутніх на братства. Усі ми – діти Божі.

Ви зібралися тут, щоб прозвітуватися за свою працю. І вам це вдається, бо ви прикликали Ім'я Господнє. Але хочу нагадати для всіх текст, записаний у Посланні до євреїв: «Бо Боже Слово живе і діяльне, гостріше від усякого меча обосічного, проходить воно аж до поділу душі й духа, суглобів та мозків і спосібне судити думки та наміри серця. І немає створіння, щоб сховалося перед Ним, але все наге та відкрите перед Очіма Його – Йому дамо звіт!» (Євр. 4:12-13).

Сам на сам з Богом доведеться кожному дати звіт – за слова, діла, вчинки. І що сієш, те доведеться жати. Тож нехай благословить нас Господь, щоб ми сяли добре.

Фред Хоберг

**Старший пастор церкви «Кліппен»
м. Санднес, Норвегія**

У 16-му розділі Дій святих апостолів розповідається, як апостол Павло прибув у Дервію і Лістру, де був один учень на ім'я Тимофій. «Добре свідство про нього давали брати, що були в Лістрі та в Іконії». І Павло запрошує молодого служителя приєднатися до нього. Це велике благословення від Бога, коли старші служителі запрошують молодших служити з ними. Павло мав потребу у комусь, хто міг би служити з ним. Пізніше ми бачимо, що Павло посилав Тимофія до інших церков як свого представника.

У західних церквах можна спостерігати свого роду змагання між поколіннями. Так не повинно бути. Служіння, яке ми отримали від

Бога, повинно бути успішно передане. Тому Павло говорить до Тимофія: «А що ти чув від мене при багатьох свідках, те передай вірним людям, що будуть спроможні й інших навчити» (2 Тим. 2:2).

Коли старший служитель навчає молодшого, тим самим він робить можливим передачу Божої істини іншим людям, наступним поколінням. Тимофій повторював Павла в багатьох аспектах життя і служіння. Якість служіння Павла від цього не зменшувалася.

У нашій країні старші служителі інколи трохи налякано дивляться на молодших. У п'ятидесятницькому русі України ситуація значно краща. Старші служителі виховують молодих, немов батьки, дають їм усе, що потрібно, щоб передати вчення наступним поколінням. А серця молодих відкриті до

цього. Стосунки Павла і Тимофія – приклад для всіх нас і наша спільна ціль.

Хотів би залишити на пам'ять всім нам наступний вірш із Писання: «Змагайся добрим змагом віри, ухопися за вічне життя, до якого й покликаний ти і визнав був добре визнання перед свідками багатьма» (1 Тим. 6:12). Яка чудова настанова. Ми живемо в особливий період, і перед нами постає дуже велике завдання. Це, звичайно, більше стосується молодшої генерації. Хай Бог дасть вам сили змагатися добрим подвигом віри.

Сюди приїхали і з Америки, і з Європи, але всім ми – одне тіло у Христі. Саме це, а не звання чи покликання, нас спасає.

Володимир Глуховський

**Старійшина Союзу вільних
церков ХВЕ України**

СЕМІНАРИ

Критерії росту Церкви

Олександр Попчук
Заввідділом благовістув

«А ті, хто розпорошився від переслідування, що знялося було через Степана, перейшли навіть до Фінікії, і Кіпру, і Антіохії, не звичаючи слова нікому, крім юдеїв. А між ними були мужі деякі з Кіпру та з Кірінеї, що до Антіохії прийшли і промовляли й до греків, благовістячи про Господа Ісуса. І Господня рука була з ними; і велике число їх увірвало, і на вернулось до Господа! Вістка про них досягла до вух Єрусалимської церкви, і до Антіохії послали Варнаву. А він як прийшов і благодать Божу побачив, звеселився і всіх став просити, щоб серцем рішучим трималися Господа. Бо він добрий був муж, повний Духа Святого та віри. І прилучилось багато народу до Господа! Після того подався Варнава до Тарсу, щоб Савла шукати. А знайшовши, привів в Антіохію. І збирались у Церкві вони цілий рік, і навчали багато народу, і в Антіохії найперш християнами названо учнів. Прибули ж тими днями пророки від Єрусалиму до Антіохії» (Дії 11:19-27).

Коли почалося переслідування Церкви, віруючі розбіглися хто куди – по селах, по містах, до родини, в інші країни і навіть до Кіпру. Але серед них були такі, які попри все проповідували Слово Боже. Переслідування – це дуже серйозна перешкода, однак написано, що деякі навіть грекам благовістили. І почали творитися дивні речі. Виявилось, що в час переслідувань Бог залишається зі Своїм народом. Коли хитає і рве вітрила, люди часто кажуть, що Бога нема. А тут виявляється, є Бог був з тими братами. І відкрилася над ними рука Господня. Ісус був з ними. Ця схема зберігається і донині. Ми – не просто люди, ми проповідники Євангелія і повинні нести Слово Боже людям, добрий час надворі чи поганій.

Я благаю Бога, щоб серце пастора палало до Нього. Щоб ми підняли науку в Церквах, проводили євангелізації, адже це – посів. Не треба прирівнювати посів до жнив. Ми обов'язково зберемо колос, який дозрів.

Я часто рекомендую проводити з'їзні зібрання, щоб люди бачили, як моляться, пророкують, каються. Бог благословляє такі зібрання. Зробимо все, щоб навчити людей звичати Євангеліє. Я даю практичні уроки того, як говорити з вчителями, викладачами, директорами шкіл. До нас приходять молоді невіруючі люди, які не знають Слова Божого (таким був і я), але вони просто горять, прагнуть щось робити. Як це важливо, щоб серця палали для Господа.

«А між ними були мужі деякі з Кіпру та з Кірінеї, що до Антіохії прийшли і промовляли й до греків, благовістячи про Господа Ісуса» (Дії 11:20). Дехто, проповідуючи, і не згадає про Ісуса. Усі дороги ведуть в Рим,

а всі проповіді мають бути про Ісуса. А Він на твоєму боці. Подібно як батько кладе свою руку на руку дитини, коли та вчиться писати, так Ісус кладе Свою Руку на твоє життя, і ти починаєш каліграфічно жити.

Написано, що Варнава, коли прийшов, побачив благодать Божу. Не почув, а побачив. Господь 100 років тому через хрещення Святим Духом відновив Церкву.

Треба бути євангельськими християнами. Ми повинні прийняти силу від Духа Святого, але це не означає тільки голосно молитися на мовках. Такі питання, як П'ятидесятниця, дари Духа, історія Церкви повинні бути зрозумілими в наших церквах. Треба дбати, щоб ми завжди мали Слово від Господа, щоб ми поправили світільники свої. А слово від Бога, коли воно помазане, рівнозначне з пророцтвом. Воно рятує, втішає і виводить з проблеми.

Дари Духа діють не з моєї волі, але коли я на передовій, то і дари діють на передовій. Дари включаються по волі Господа, і якщо Бог щось показує, то це не просто так, значить, Бог нам допоможе.

У наших церквах нині звучать багато пісень, але тільки третина з них натхнена Богом. Саме пастор повинен робити все для того, щоб у наших зібраннях звучав благословенний спів. Натхненний спів єднає церкву. Він часто закликає до благовістув, до молитви. І це нормальна євангельська позиція.

Не народ повинен вести нас, а ми – народ. У євангельській церкві має бути порядок. Це велике діло. Так ми оздоровимо наше оточення. Цей порядок притягуватиме людей зі світу.

«Навчійтесь чинити добро, правосуддя жадайте, карайте грабіжника, дайте суд сироті, за вдову заступайтесь!» (Іс. 1:17). Має бути чітка межа: це добро, а це – зло. Показником у цьому має бути Церква Ісуса Христа. Сьогодні пора розквітту за собів масової інформації, і багатьох із вас часто кликатимуть на телебачення, радіо. Пам'ятайте: наша позиція в питаннях економіки, розлучень, одностатевих шлюбів, зрештою, у всьому має бути євангельською і зрозумілою. Не ховайтеся, прийшла пора висловити нашу позицію. Підійть і всім розкажіть, як чисто треба жити!

Церква сьогодні також потребує вчення для всіх, хто працює. Коли Варнава побачив, що не справляється з роботою, він пішов у Тарс, щоб покликати Савла. Тому це нормально, коли ми просимо допомоги один в одного. Нормально, коли біля пастора виростають молоді працівники. Нормально, коли Варнава кличе Савла, і той на його очах стає Павлом і переростає Варнаву. Дав би Бог, щоб наші діти служили Господу чистіше, ніж ми.

Чим поміг центр Антіохії? Не грошима, але кадрами. Завжди потрібні люди, які добре знають справу. І ми бачимо, що центр християнства пізніше перейшов з Єрусалима до Антіохії.

Отож підсумуємо. Щоб наші церкви зростали, служителям необхідно: ініціювати проведення євангелізацій; ревно проповідувати Добру Новину; робити все для поширення благодаті Божої; навчати людей триматися Господа; самим старатися сповнюватися Духом Святим; дбати про нові кадри; піклуватися про духовне життя церкви; враховувати вимоги часу; робити те, що каже Господь.

Михайло Мокієнко
Єпископ Дніпропетровської області

Питання спасіння душі – найважливіше питання на землі. Ісус Христос сказав, що немає користі людині, навіть якщо вона придбає весь світ, але душі своїй нашкодить. І який викуп може дати людина за душу свою?

Тому нам треба посилити свою проповідь. Апостол Павло платив велику ціну за благовіст, до якого був покликаний. Він сам говорить про себе, що страждає за Слово Боже навіть до узя, але для Слова Божого немає узя.

У Послання до філіп'ян апостол пише: «Бажаю ж я, браття, щоб віддали ви, що те, що сталося мені, вийшло більше на успіх Євангелії, бо в усій преторії та всім іншим стали відомі кайдани мої за Христа. А багато братів у Господі через кайдани мої посмілилися та ще більше відважилися Слово Боже звичати безстрашно. Одні, правда, і через задрощі та колотнечу, другі ж із доброї волі Христа проповідують; а інші з любові, знаючи, що я поставлений на оборону Євангелії; а інші через підступ звичають Христа нещиро, думаючи, що додадуть тягаря до кайданів моїх. Але що ж? У всякому разі чи облудно, чи щиро, Христос проповідується, а тим я радію та й буду радіти. Бо знаю, що це буде мені на спасіння через вашу молитву й допомогу Духа Ісуса Христа» (Філ. 1:12-19).

Апостол Павло поділився одним випадком зі свого життя, коли за Слово Боже він потрапив до в'язниці. Людям здавалося, що це послабить діло благовістув. Але Бог – Господар обставин. І узя Павла послужили до ще більшого успіху благовістув. Усій сторожі, усім солдатам, які охороняли служителя Євангелія, усій преторії стали відомі проповіді Святого Євангелія, хотіли вони того чи ні. Павло не лише на словах, але й на ділі, і навіть у в'язниці був героєм віри. І брати, підбадьорені цим, із ще більшою наполегливістю і сміливістю почали звичати святе Євангеліє.

Яка захоплююча картина для нас, брати і сестри! Це великий приклад для наслідування – проповідувати Євангеліє з усе більшою відвагою і більшим подвигом. Нам сьогодні, які і колись апостолу Павлу, Бог виявив честь, довіривши проповідь Слова Божого. Це дуже висока честь – бути на землі посланцями і вісниками Ісуса Христа.

У нас завжди є прекрасний сюжет, прекрасна тема для проповіді – звичати прощення гріхів і життя вічне. Я вдячний Господу за це, а також за те, що Він зберіг мене для цього великого покликання – бути проповідником Євангелія.

Було це приблизно 53 роки тому, перед тим, як я, третя дитина в сім'ї, мав народитися на цій землі. Мама дуже важко виношувала мене. Врешті-решт лікарі покликали батька і сказали, що він може втратити не лише майбутню дитину, але й дружину. І запропонували простий, на їхню думку, вихід із цієї ситуації. Я вдячний Господу за те, що мій батько глибоко довіряв Богу і відмовився від цієї пропозиції, сказавши, що буде молитися. Маму виписали з лікарні. І до кого було їй іти у біду? Бог – наша охорона і сила, допомога в неволях, що часто трапляються. У нас вдома збиралася група віруючих бабусь, які разом почали молитися до Господа. І ми віримо, що, коли виникає необхідність, Бог, окрім Письма, посилає телеграми. Він наповнив одну бабусю Духом Святим і через неї промовив до моєї

Проповідуймо з усе більшою сміливістю

ПРОПОВІДЬ

матері: «Ти народиш сина, і Він буде проповідувати Моє Слово». Сьогодні моїй мамі 84 роки, і вона досі жива. А я стою перед вами як живе свідчення Божої милості і правди. Слава Йому!

І який це великий привілей для нас – бути представниками Ісуса Христа на землі. Що ми бачимо в цей останній час? Як картини початку ХХІ століття постають перед нами? Апостол Павло говорить, що, відкидаючи Бога, люди «зникчменіли думками своїми, і запаморочилося нерозумне їхнє серце. Називаючи себе мудрими, вони потуманіли... А що вони не вважали за потрібне мати Бога в пізнанні, видав їх Бог на розум перевернений – щоб чинили непристойне...»

Лукавство, неправда, корупція, обман, вбивства, деградація людської особистості – ось та сумна картина, яку ми бачимо сьогодні. Тільки в Україні торік офіційно зареєстровано 900 тисяч алкоголіків, мільйон наркоманів, 180 тисяч розлучень, 30 відсотків дітей народилися поза шлюбом, скоєно 500 тисяч злочинів. І цей сумний список можна продовжувати і продовжувати.

Я не хочу про це більше говорити. І цього достатньо, щоб побачити кричущу потребу в Євангелії. Це спонукує нас, це кидає нам виклик – щоб ми проповідували Євангеліє Ісуса Христа. Це найвища творча сила всесвіту. Великий апостол сказав, що не соромиться Євангелія, бо воно – сила Божа до спасіння всякого, хто вірує.

Немає альтернативи Євангелію. Тому Господь Ісус і сказав Своїм учням перед відходом: «Як послав Мене Отець, так і Я посилаю вас». І ми всі знаємо Велике Доручення Христа: «Ідіть по всьому світу і кожному створінню Євангеліє проповідуйте».

З якою радістю ми зустріли свободу проповіді Євангелія приблизно 20 років тому. Подув свіжий вітер. Тисячі людей придбали спасіння у вічності. В Україні відкрилися сотні нових церков. Ми раділи. Але я хочу сказати, що це ще не все. Ми ще на дистанції, труд ще не завершений, жнива ще не закінчені. Ми повинні дуже серйозно подивитися на те, що робиться навколо.

А перешкоди були завжди. Ще пророк Ісає писав про це. І в Рим. 10:16 читаємо, що не всі послухалися Євангелія. Сьогодні лукавий викинув зі своїх арсеналів нову

зброю. Секуляризація – одна з серйозних перешкод для євангелізації. Сьогодні панує бог матеріалізму. Він полонить не лише людей світу, він намагається зв'язати і паралізувати віруючих. І з ними вже важче працювати – усі дуже зайняті. Недарма поет сказав, що поспіх – прокляття віку.

Додайте сюди постмодернізм, коли кожен сам собі божок, коли змиті всілякі підвалини і кожен сам собі диктує принципи життя.

Є й інші перепони, які ми вже бачимо в Україні. Але я дякую Господу, що ситуація під контролем. Коли апостол Павло перебував у тюрмі, Бог із мінуса зробив плюс. І я глибоко впевнений, що в цей останній час Він ще скаже Своє останнє слово. Коли примножуються страждання і скорбота, пропорційно примножується наша потіха. Господь ще сильно і могутньо заявить про Себе, тому ми повинні сміливіше проповідувати.

Що зможе додати нам відваги? Недавно я прочитав історію про одну віруючу жінку. Вона була членом великої церкви, але сталося так, що пастор з сім'єю емігрував, диакон перейшов до іншої церкви, і овецьки розсіялися. Окрім Лідії Іванівни, не залишилося нікого. І ця жінка два роки доглядала за домом молитви, щочетверга і щонеділі ішла на служіння, ставала на коліна, молилася, читала тексти з Біблії і звершала службу. Якось у двері дому молитви хтось постукав. Жінка спершу подумала, що це їй вчувається, але коли відчинила, побачила колишнього торговця колгоспу. Він попросив молитися за нього – у нього виявили злоякісну пухлину.

Ісус – Переможець. Бог явив милість і зміцнив цього чоловіка. За короткий час він з дружиною, дітьми і внуками прийшов до церкви. Воістину Бог з нічого може зробити велике. Він цінує нашу вірність. І тоді Лідія Іванівна пішла до диакона і сказала: «Люди прийшли до церкви. Повертайся». Той покаявся перед Богом і повернувся. І церква відновилася.

Ми не повинні мовчати. Єремія, який жив у дуже тяжкі часи, якось вирішив, що не буде більше нагадувати про Господа і не буде говорити в ім'я Його. Але після того відчув, наче вогонь палахкотить у його кістках, і не зміг далі мовчати.

Дорогі служителі! Як потрібен нам сьогодні цей вогонь, як потрібна сила Святого Духа. Наш Бог христить Духом Святим і вогнем. Я вірю, що це сильний критерій, з допомогою якого ми можемо сміливіше проповідувати Євангеліє Ісуса Христа. Слухаймося більше Бога, аніж людей.

Відваги нам може додати і наше святе життя. Апостол Павло сказав, що нікому ні в чому не давав спотикання, і ми також повинні так жити.

Сторожі мають підвищити свій голос ще й тому, що вони можуть своїми очима бачити, як Господь повертається на Сіон. Сьогодні спасіння до нас ближче, ніж тоді, коли ми увірвали. Той факт, що Господар живих, Спаситель світу ось-ось приїде, – це ще один сильний стимул проповідувати про Ісуса Христа все сміливіше, все сильніше.

Дорогий брате! Не ховай свій духовний меч, підними його якомога вище, і Бог дасть тобі перемогу!

Прагнення бути кращими

Василь Гедаревич
Єпископ Запорізької області

«Та бажують вони тепер кращої, цебто небесної, тому й Бог не соромиться їх, щоб звати Себе їхнім Богом, бо Він приготував їм місто». (Євр. 11:16).

Я в дитинстві часто їздив на велосипеді. І коли крутив педалі, то, відповідно, був рух, а коли зупинявся, то міг проїхати тільки коротку відстань, і знову потрібно було прикладати зусилля.

Ми часто думаємо, що пробудження приїде само собою, що Бог змилюється над таким хорошим народом і пошле благословення. Так, Бог давно приготував для нас щось краще, але Він чекає нашого прагнення, чекає наших зусиль. Павло говорить: «Я змагався добрим змагом...»

Ми нічого не досягнемо, якщо в нашому серці не буде прагнення до перемін. Може, потрібно більше часу про-

водити в молитві, більше перебувати з Богом. Коли ми прикладатимемо зусилля, тоді придуть перемін в наше життя. «Бо виллю Я воду на спрагнене, а текучі потоки на суходіл, виллю Духа Святого на насіння твоє, а благословення Моє на нащадків твоїх» (Іс.44:3).

Ніде в Писанні не сказано, що Бог вилле благодать на байдужих, яким усе одно, Він вилле на тих, які прагнуть. І якщо ми сьогодні будемо прагнути, то придуть перемін і в наше життя, і в життя наших церков, і тоді зміниться Україна, бо змінимося ми самі.

«Як лине той олень до водних потоків, так лине до тебе, о Боже, душа моя, душа моя спрагнена Бога, Бога Живого! Коли я прийду й з'явлюся перед Божим лицем? Сльоза моя стала для мене поживою вдень та вночі, коли кажуть мені цілий день: «Де твій Бог?»» (Пс.42:2-4). Автор говорить, що сльози були йому поживою, коли зусібчи говорили: «Де твій Бог, чому Він не допомагає, чому так багато нещастя?». І це була людина, яка прагнула до перемін, яка не була байдужою. Таке серце хотіло прийняти Божі благословення. Як добре було б, аби в наших церквах також горів цей вогонь любові.

Ми маємо багато обітниць, ніхто у світі стільки не має. І ми приймемо силу від Господа, коли відкриємо своє серце для Нього. У Писанні знаходимо, що люди отримували силу Духа Святого тоді, коли перебували в молитві, коли прагнули цього. Вони чекали, і Бог вилив. Сьогодні наше серце повинно мати таке саме прагнення. Ісус сказав: «Хто прагне, нехай приходить і п'є». І тим, які не байдужі, які шукають, прикладатимуть зусилля, дано обітницю, що ріки живої води потечуть із них.

Бог дає тим, хто шукає, хто приходить до Нього з вірою. Богові не потрібне наше скигління, Йому потрібна наша віра. Добре коли ми просимо, але треба просити з вірою. І якщо наша віра буде хоча би з гірчичне зерно, ми зможемо подолати труднощі. Нам нема куди відступати, нам треба йти, долати перешкоди, шукати, і Бог вийде нам назустріч.

Нехай Господь зворушить наше серця, як зворушив серце Гедонеа. Бог завжди буде з нами, якщо ми будемо вірними, а цього цілком достатньо, щоб іти в ім'я Бога. Мойсею Бог говорив: «Я буду з тобою!». І якщо в Мойсеє суха палиця проросла до одної ніч, то і в наше життя придуть чудеса.

«А коли Соломон закінчив молитися, то зійшов огонь із небес, поїв цілопопелення та жертви, а слава Господня наповнила храм той! І священики не могли ввійти до Господнього дому, бо слава Господня наповнила дім Господній! А всі Ізраїлеві сини бачили, як сховався огонь та Господня слава на храм той, і вони попадали обличчям до землі, на підлогу з камінних плит, і вклонилися до землі, і дякували Господові: «Добрий бо Він, бо навіки Його милосердя!» (2 Хр. 7:1-3).

Цей уривок зі Святого Письма має назву: «Освячення дому Господнього». Його завжди читають на служіннях освячення домі молитви. Сьогодні ми не освячуємо дім молитви, але ми повинні освятити свій внутрішній, духовний храм.

Для нас старозаповітне храмово служіння залишилося в минулому, але служіння Духа має вічну природу. Згідно з Писанням, усі ми, віруючі, а тим більше служителі, є священиками Бога, які приносять жертви Богу і на яких повинен сходити вогонь Божий. Але чи завжди він сходить? Основна частина наших священнодій теологічно правильна, але позбавлена якогось особливого духовного впливу на людей, які щойно закінчили служіння Богу і вийшли із святилища, щоб служити іншим людям.

В Ізраїлі Бог збирав весь народ, щоб той дивився на освячення священників. Тому що який священник, такий і народ. І саме від священників залежало, як сильно зійде на зібрання слава Господня, чи впаде народ на обличчя своє. У восьмому розділі Книги Левит подані деталі посвячення, а вже в дев'ятому ми бачимо результат служіння.

«І вони взяли, що наказав був Мойсей, перед скинію заповіту. І прийшла вся громада та й стала перед Господнім лицем. І сказав Мойсей: «Оце та річ, що Господь наказав був, — зробіте, і об'явиться вам слава Господня». І сказав Мойсей до Аарона: «Підійди до жертівника і вчини свою

Увійди у святилище

**Степан
Касянюк**

**Пастор церкви
«Благодать»
м. Рентон, штат
Вашингтон, США**

Я не маю на увазі людей, які приходять зі світу; істинного покаяння потребують і віруючі, у тому числі і самі служителі. Аарон мав принести жертву спершу за себе, а потім вже за людей. Але нам, служителям, іноді так важко покаятися. Покаятися у своїй гордості,

своєї зарозумілості, зверхності, байдужості. Ми хочемо, щоб каюлися інші, і бачимо, як це непросто. А має бути прагнення, щоб слава Божя прийшла, щоб люди падали на свої обличчя, каюлися, ридали, як це було за часів історичних пробуджень, що почалися з проповідей Джонатана Едвардса, Чарльза Фіннея, Евіна Робертса, та інших проповідників.

Коли в Сакраменто Давид Вілкерсон проводив служіння для слов'янських церков, то сотні молодих людей каюлися. Вони викидали свої сигарети, наркотики. Але, крім цього, був заклик і для служителів, і сотні служителів схилили свої коліна. Тисячі людей виходили наперед, молилися, плакали і йшли зі служіння з сяючими обличчями. Так слава Божя сходить на народ Божий, який виконує своє священницьке покликання.

Коли священники сходили до народу, вони говорили слова благословення, однак ми часто не розуміємо, що це за слова.

Вони стають для нас такими звичайними. В Америці вже навіть стало звичкою, коли хтось пчихне, говорити: «Благословляю тебе!». А це слово має великий зміст, і в устах тих священників воно дійсно мало влади. Ми часто не розуміємо, що це значить — говорити слово із владою. Дехто думає, що для цього треба говорити голосно. Але це не залежить ні від нашого голосу, ні від виразу обличчя. Це залежить від влади, яка виходить із нашого серця.

Служителі поділяються на дві категорії: одні служать тільки людям; другі служать спершу Богові, а відтак людям.

«І навіть левити, що були віддалилися від Мене, коли блукав Ізраїль, що були зблудили від Мене за своїми божками, і вони понесуть кару за свою вину, — і будуть вони в святині Моїй служити сторожами при брамах храму, і обслуговувати храм, вони будуть приносити цілопопелення і жертву народів, і вони будуть ставати перед ним, щоб служити їм. За те, що вони служили їм перед їхніми бовванами і стали для Ізраїлевого дому за спотикання на провину, тому підняв Я свою руку на них, — говорить Господь Бог, — і вони понесуть провину свою! І вони не підійдуть до Мене, щоб бути священниками Мені, і щоб підходити до всіх святців Моїх, до святого святих, і будуть носити ганьбу свою та гідоти свої, які наробили... І дам Я їх сторожами варті храму щодо всієї його праці, і щодо всього, що робиться в ньому.

«А священники — левити, Саддокові сини, що несли сторожу Моєї святині, коли Ізраїлеві сини зблудили були від Мене, вони наблизяться до Мене на службу Мені, і будуть стояти перед Моїм лицем, щоб приносити Мені лій та кров, говорить Господь Бог. Вони ввійдуть до Моєї святині, і вони наблизяться до Мого столу на службу Мені, і будуть нести Мої сторожі» (Єз. 44:10-16).

Дуже багато служителів трудяться для людей, вони жертвують багато, відкривають різні відділи, але про них можна сказати, як про ангела Ефеської церкви, що вони залишили першу любов. Ця проблема була вже і в першоапостольській церкві, і люди збагнули, що треба більше перебувати в молитві.

Відома історія про пастора Френсіса Френсепея. Він вирішив щодня перебувати в молитві з сьомої до одинадцятої години ранку. І це дало дуже добрий результат, церква зростала, люди каюлися, прагнули служити Господу.

Але чим більше він віддавався праці з людьми, тим більше скорочувався час його перебування з Богом. Врешті-решт йому подзвонив один молитовник і сказав, що Бог промовив до нього: «Скажи Френсісу, що Я за ним скучаю!». Це дуже вразило пастора, і він повернувся до своїх звичних розмов з Богом. Він знав, що може втратити когось з людей, але не втратить Господа. І коли на зібранні пастор сказав, що більше не буде приймати у ранковий час на консультації, бо йому потрібно в цей час перебувати в молитві, уся церква підвелася і благословила його.

Тому, як би не склалися обставини, треба перш за все віддавати свій час Господу. Ми потрібні Йому набагато більше, аніж наше служіння. А ми так часто перекладаємо молитву на плечі інших.

Хочу поділитися власним досвідом. Ми з братами час від часу виїжджаємо на три дні в гори, де перебуваємо в пості і молитві. Спочатку це важко. Але коли приходить слава Господня, стає так легко, приходить благословення. Тож вибираймо Господа!

Коли в одного служителя померла дружина, він у своїй скорботі просив у Господа допомоги і почув такі слова: «Як Я скучаю за цим, і як мало дітей просить про це!».

Бог хоче, щоб ми були тими священниками, синами Саддока, які служать не тільки для людей, але спершу входять в святее святих, де перебувають в славі Господній. І це дасть результат.

«Пошліть на роботу серпа, бо жниво дозріло»

Для сторожів Божих не існує відпочинку, вони повинні бути готовими в кожний момент звіщати про Господа. «Твою волю чинити, мій Боже, я хочу, і Закон Твій — у мене в серці» (Пс. 39:7). Я хочу чинити Твою волю і вдень і вночі, і вдома і в дорозі, і коли все йде добре, і коли хмари згущуються наді мною, і коли світить сонце Його благословень, і коли нічна темрява огортає мене, тому що Господь є Бог, і Він має розв'язок для будь-якої ситуації. Він має розв'язок і для України, і для Румунії, і для всього світу. Він має розв'язок для третього тисячоліття, для часу, в який ми живемо.

А часи настали нелегкі. Це часи ночі і темряви. Проте ми не будемо замовкати. Ми і вночі будемо згадувати про Нього. Ісає сказав: «До мене кричить із Сеїру: «Сторож, яка пора ночі? Сторож, яка пора ночі?». А сторож сказав: «Настав ранок, а все ж іще ніч. Якщо ви питатимете, то питайте та знову прийдіть!» (Іс. 21:11-12). Це був голос Божий через цього сторожа. Ще ніч, ще темно. Ми зустрічаємося з нічною ненавистю між народами, нічною релігійних криз, нічною гріха, з тою нічною, коли лжевчителі і лжепророки стараються проникнути в наші церкви. Але над усім цим є Бог. І ми вдень і вночі нагадаємо про Нього.

Ми живемо в час, коли повинні стояти в присутності Божій, і бажаємо, щоб Він нас вживав. Якщо треба проповідувати — проповідуємо. Якщо треба пророкувати — пророкуємо. І всі ми повинні молитися, тому що зараз — ніч. Але наближається світанок, ось-ось прийде наш Христос, прийде сповнення надії нашої. Ще трохи, ще зовсім трохи, і зникнуть мовні, культурні, матеріальні бар'єри. Христос буде все і у всьому. Настає ранок. І я наче чую Павла, який говорить: «Сплячий, вставай і воскресни із мертвих, і Христос освітить тебе!» (Еф. 5:14).

Завжди перед світанком темрява найгустіша. Дуже часто і сторожа спить у такий час. Навіть солдати на посту часом засинають — дуже важко витримати цю темряву. І багато сторожів сьогодні сплять. Вони комфортно вмонтилися на подушці вигод, дуже багато безвідповідальних служителів, які роблять тільки те, що їм подобається. Але настає час вийти на Божі жнива.

Настає час прокинутися, згадати про не спасенних і встати. Час освячуватися. Сремія говорить: «Минули

Павел Тіпей

**Президент Союзу церков
п'ятидесятників Румунії**

сорок днів, і Ніневія буде знищена!». Він звіщав лише день, і все місто повернулося до Бога. Я не знаю, яке завдовжки моє служіння. І ви не знаєте. Але настає ранок. І цей світ минеться з вогнем, громом і шумом великим. Небесні тіла розплавляться від вогню. Але жнива Господні будуть зібрані.

І Господь через того ж пророка Ісаю говорить: «Іди, мій народе, ввійди до покоїв своїх і свої двері замкни за собою, сховайся на хвилю малу, поки лютість не переїде! Бо Господь ось виходить із місця Свого навідати провини мешканців землі!» (Іс. 26:20-21).

Господь повний любові, але водночас Він виливає гнів. Він благословляє і роздає, але Він і зажадає від кожного звіту. «Як зробив ти, то так і тобі буде зроблено: вернеться на твою голову чин твій!» (Овд. 15).

Настає ранок, і тоді всі побачать наші діла. Зійде сонце, і наші жнива будуть оцінені. Тому ми не можемо працювати як-небудь. Господь не потребує корисливих робітників. Його робітники повинні усвідомлювати, що вони на службі у великого Царя. «Хто сіє зі слізьми, зі співом той жне!», — говорить псаломсепівець (Пс. 125:5).

Часом, коли ми сіємо, ми плачемо. Може, у нашому сіянні заховані страждання. Багато хто за це сіяння сидів у тюрмі. Але минула та темрява, міне і ця. І настане ранок. Господь не потребує лінєвих робітників. Той, хто спить під час жнив, обезцещує Господа. «Хто літом збирає — син мудрий, хто ж дрімає в жнива — син безпутний» (Прип. 10:5).

Тому ми молимо, щоб Господь покликав людей, сповнених запалом, людей святих, які б проповідували святість. Нам не потрібна релігійність, нам потрібні духовні люди. Освальд Шмідт написав, що Церква третього тисячоліття буде дуже світською, натомість світ буде дуже релігійним. І відмінностей між ними майже не буде видно. Сьогодні ми стаємо свідками цього. Пророк Осія під помазанням Духа Святого також бачив це і закликав сіяти з праведністю, і тоді з милістю пожнемо. «Оріте собі переліг, бо час на-вернутися до Господа, це поки Він прийде і правду лине вам дощем» (Ос. 10:12).

Сьогодні час шукати Господа. Сьогодні час сіяти. Але і час жати. Тільки в Господі можна сіяти і жати водночас. Сьогодні день спасіння, день Церкви. Україно, сьогодні твій день! Сьогодні день звільнення Євангелія Ісуса Христа! Він дає нам силу, і з Його допомогою ми зберемо жнива.

жнива, закінчилося літо, а ми не спасенні...» (Єр. 8:20). Значна частина України ще не спасенна. Значна частина Румунії ще не спасенна. Значна частина світу ще не спасенна. Господь потребує активних служителів, людей, які будуть брати участь у Його жнивах. Нехай би відкрив Він наші очі і серця, а коли треба — і наші гаманці, тому що ми віддали себе в Його розпорядження.

Я насмілюся сказати, що ми наближаємося до останньої стадії жнив. Це жнива вночі. На світанку зійде Сонце Правди, як говорить пророк Малахія. І ми вийдемо і застрибаємо, немов ті телята. І зустрінемо Господа нашого Ісуса Христа. А поки що працюймо, поки є час. Рухаймося і діймо. Бо дуже скоро будемо жати.

Господні жнива мають свій час. Спаситель Ісус Христос говорив, що «жниво справді велике, та робітників мало» (Мт. 9:37). Тож будемо молити Господаря жнив, щоб Він покликав робітників на жниво Своє, бо наближається ранок, і жнива закінчатся. Закінчатся всі наші дії, всі наші справи. І ми постанемо перед Владикою і дамо звіт за все, що зробили. А Він оцінить нашу роботу.

Мойсей був переповнений ревністю за Господом. І так само, як колись Його, Господь посилає нас перейти через стан, піднятися проти царства темряви і проголосувати Царство Христа. Скоро ранок. І врожай повинен бути зібраний.

Йона зайшов у Ніневію і кричав на весь голос: «Ще

Написано, що проклятий той, хто роботу Господню робить недбало. Усе, що ми робимо, ми повинні робити, як для Нього. Уявіть, як би ми служили якби вочевидь бачили Його.

Пригадую, років 25 тому я, молодий тоді ще пастор, проводив однієї неділі служіння причастя. Ми вирішили зібрати спеціальний збір для однієї вдови, яка мала дев'ятеро дітей. На мій подив, були зібрані не лише гроші. Я побачив наручний годинник, персні і широкий, дуже гарний золотий браслет. У всій церкві відчувалася присутність святості Божої. Диякон подивився на мене і почав плакати: «Брате, я ніколи такого не бачив». І він сказав, що знає, чий це браслет, — он тої жінки, яка стоїть біля стовпа. Я підійшов до неї і запитав, чому вона поклала в кошик свій браслет. І жінка зі слізьми на очах сказала: «Коли ви почали молитися, я теж вирішила помолитися. Промовила «Отче наш», потім всі молитви, які знала, а ви все молилися. Тоді я розплющила очі і побачила, що там, де був хор, появились два ангели з розпростертими крилами. А коли почали робити збір, я побачила, що насправді це ті ангели роблять збір. Я витрясла все, що було в моїй сумочці, знала годинник з руки, а потім і браслет. Я була готова навіть вже зняти своє взуття, тому що через цих ангелів на мене дивився Господь».

Господь дивиться на нас. На наші проповіді, молитви, на наші служіння, нашу роботу. Очі Його бачать всіх праведників, а вуха Його чують всі їхні молитви.

Ніч закінчується, часи скорочуються, літо минає. А чи ми спасенні? Я не маю на увазі особисто вас. Я питаю про ваші країни, про весь світ. Ми повинні активно працювати на цих жнивах.

Згадую одну дуже цікаву історію. Вчителька задала дітям завдання — поділити сторінку зошита на дві частини і за 20 хвилин зліва написати, що вони знають про Бога, а справа — що знають про диявола. Коли вчителька збрала роботи, то дуже здивувалася — одна дівчинка, дочка пастора, списала всю ліву частину аркуша, а справа не написала нічого. «У чому річ? — запитала вчителька. — Ти дочка пастора — і нічого не знаєш про диявола?». «Я знаю про диявола дуже багато, — відповіла дівчинка. — Але ви так мало часу відвели на цю роботу, що на диявола в мене його не залишилося».

Наш час короткий, і для диявола в нас немає часу. Жнива — не вчора, не завтра, жнива — сьогодні. Тому Йоїл і говорить: «Пошліть на роботу серпа, бо жниво дозріло» (Йоїл 4:132).

Ми повинні брати участь у цих жнивах — рука об руку, українці з румунами, з болгарами, з усіма народами — усі в руці Господній. Проголошуємо Царство Господнє і Його перемогу на Голгофі. Тому що Господь близько.

Настав час підняти рівень проповіді

ЗВІТ

Господь дозволив нам мати таку чудову спільноту. Для мене це десята звітність, десята конференція. В основу свого звіту хочу покласти відомий текст, який сьогодні звучить в багатьох серцях. «На мурах твоїх, Єрусалиме, Я поставив сторожу, – ніколи не буде мовчати вона цілий день та всю ніч. Ви, хто пригадає Господа, не замовкніть!» (Іс. 62:6).

Сторожі – це ми з вами. І тема ця для нас дуже актуальна. Церква – ворог номер один для цього світу, для сил темряви, для хитрощів лукавого. Ніхто не попередить про небезпеку, окрім нас, сторожів Господніх. Це висока посада, велике покликання – бути сторожами.

Чого досягли у нашому братстві, у нашому Єрусалимі за минулий рік? Чи ми били на сполох, чи мовчали?

Нам доводилося не тільки сторожувати, доводилося і міняти сторожів. А це не проста робота – замінити сторожа, який вже полюбив своє місце і думає, що ніхто так не постожить, як він. Дорогі брати, біймося думати про себе, що ми незамінні, що ми – найкращі. Господь з кожного питає, як сторожив, як пильнував.

Михайло Паночко
Старший єпископ ЦХВЄ

у круглих столах, нарадах, зустрічах різних рівнів церковно-державних відносин.

21 жовтня в Національному палаці мистецтв «Україна» було проведене Свято подяки, яке завершилося велелюдною молитвою на майдані Незалежності.

31 жовтня в м. Атланти (США) на засіданні Міжнародної асамблеї було підтримано рішення комітету братства про зняття сану єпископа з П. Сердиченка за віроломні та беззаконні дії в Одеській області. На жаль, довелось вживати і таких заходів.

Тут зібрані всі служителі, які несли сторожу. Хто ніс добре – щиро дякую вам. Хто не дуже

Отож що говорить статистика? На сьогодні у нашому братстві налічується 1325 зареєстрованих церков, незареєстрованих – 218. Загалом у церквах 102 803 члени, з них молоді – 19 381, яким служать 475 молодіжних керівників.

У братстві діють сім стаціонарних навчальних закладів і 58 з очно-заочною формою навчання.

Громади збираються у 1063 побудованих або придбаних домах молитви, ще 150 будинків – у стадії будівництва. Сторожу на мурах несуть 955 рукопокладених пасторів і 1548 дияконів, 326 не рукопокладених пасторів і 575 дияконів.

У братстві працюють 38 благодійних місій і вісім благодійних фондів.

Активно розвивається музичне служіння. Маємо загалом 491 хор і 418 музичних гуртів.

Соціальне служіння охоплює роботу у 17 сиротинцях, 47 реабілітаційних центрах і 58 тюрмах. Ця праця дуже важлива, оскільки ведесть вона поза межами церков.

У 132 церквах нашого братства году-

ють нужденних добродійними обідами.

Добре розвинене і медіа-служіння. В ефір виходять 21 радіо- і 12 телепрограм, видаються 28 газет і два журнали.

Ведеться праця і з дітьми. У 1374 недільних школах 3553 вчителі навчають 38 668 учнів.

За минулий рік проведено шість засідань правління, у тому числі і два позачергові, сім засідань комітету (теж два позачергові). Особисто я взяв участь у 89 Богослужіннях різного характеру, 19 конференціях, восьми служіннях з нагоди відкриття домів молитви. Рукопокладено на єпископське служіння братів Гедаревича і Бабійчука.

Мав п'ять закордонних відряджень, відвідав 18 закордонних церков; брав участь у десяти засіданнях обласних рад; у записках шести теле- і 10 радіопрограм.

У центральному офісі прийняв близько 200 відвідувачів, 11 делегацій з-за кордону.

Взяв участь у 14 міжконфесійних нарадах. Провів шість семінарів. Брав участь

– маєте ще нагоду поправити становище. Ми несемо працю перед Господом.

Я вдячний всім регіональним заступникам, всім старшим пресвітерам. Дякую місіонерам, які пішли в нові села і міста. Дякую за працю з сестрами, молоддю, дітьми. Дякую, що працювали наші медіа-служіння. Непросто це робити, але Бог допомагав нам у цьому.

2007 рік був непротим, були дуже складні ситуації, доводилося виїжджати в декілька областей, щоб гасити пожежі. Найкраще було б, аби обласні пресвітери справлялися з цим. А то буває, гасять своїми силами, а коли не вдається, кличуть нас, і саме на нас лягає вся вина. Але я не занепадаю духом, тому що є багато людей, які моляться і підтримують наші руки. І маю надію, що Господь і надалі буде нам допомагати.

Я часто думав, чому в п'ятидесятників, на відміну від інших конфесій, виникають такі складні ситуації. І, на мою думку, причина в тому, що ми увійшли в сферу

духовного. Ми пізнали, Який добрий Господь. І в цій сфері не всі пильнуємо і не всі маємо належні стосунки з Богом. А коли не вдається попилнувати і всередині виникає дискомфорт, ми маємо вибір: або сказати, як колись Адам, що «винна жінка, яку Ти мені дав», або посипати голову попелом і сказати: «Прости, Господи, рабові Твоєму, бо я не попилнував».

Маю надію, що ситуація буде покращуватися. Бо нині маємо шість областей, які за кількістю членів і церков залишилися в мінусі. Є й такі, які мають плюс, але це незначний плюс.

Почалися процеси, коли одні прагнуть вільного служіння, іншим хочеться тримати жорстку дисципліну. І думаєш, як знайти ту золоту середину, аби братство було сильне і зростаюче. І при виборі теми нашої конференції ми однодушно прийшли до думки, що настав час підняти рівень проповіді Євангелія. Напевне, мало ми молилися за це торік. Якщо церква не росте, а служитель спокійний, це дуже небезпечний спокій.

Маю надію, що у 2008 році ми, з Божою допомогою, підемо вперед. У нас є потужна зброя, є меч духовний – Слово Боже. Але це Слово ніколи не можна вживати проти брата, воно призначене для боротьби з п'їтьмою, із силами піднебесними, як пише Павло до ефесян.

У нас є молот, який здатний розбивати всі скелі, але ним ніколи не можна розбивати церкви, братства. На жаль, декому дуже хочеться тим молотом помахати.

Ми покликані з вами не до спокою – сторож не має спокою. На сторожі лежить велика відповідальність. Прийде день, коли ми станемо перед Паном, і Він нам скаже або: «Вірний і добрий рабе», або: «Рабе лінивий і лукавий...»

І нам усім – мені першому, а потім і вам – треба зробити перший крок назустріч Господеві. А ми часто дуже зайняті. Однак братерська спільнота, яку заснував Ісус Христос, буде на небі навіки віків. Така спільнота приємна Богові; вона несе зцілення душам; ми вмиємося один від одного;

і ця атмосфера нам вкрай необхідна. Якщо ми сьогодні не цінуємо братства, стоїть великий знак питання: що будемо на небі робити? Адже там буде величезне, багатомільйонне братство.

Тому я закликаю всіх у 2008 році посилити молитви, посилити ревність за Господом і ревність у праці. Результат прийде обов'язково. Бо живий Господь! Тільки в невір'я опускаються руки. І тоді ми п'їтьми боїмося, Голафа боїмося.

Нам нема чого боятися. Господь вірний Своім обітницям. Праця, яку Він доручив мені і вам, тимчасова. Ми не вічні пастори і не вічні сторожі. Є Той, Хто нас поставив, і Той, Хто нас зніме. Ми повинні бути готові до цього і за кожного часу залишатися Йому вірними, праведними і, що би Бог через нас не робив, бути смиренними і покірними перед Ним.

Дехто дуже захопився працею – більше, ніж Самим Господом. У цьому – наш мінус. Ми, старші служителі, перетворюємося на адміністраторів, і вже немає часу для молитви, для читання Божого Слова, для того, щоб усаїтнитися і поплакати перед Богом, відчутти теплу атмосферу Господню, щоб просвітлюлися душа, розум, щоб усе нечисте від нас відлетіло. Чим ближчі ми будемо до Бога, тим ближчі будемо один до одного. У нас є найсильніший Лідер. Ім'я Йому – Ісус Христос. А ми покликані служити один одному. І в очах Божих найвищий той, хто вміє служити, вміє нести тягарі, вміє плакати з тими, хто плаче, той, хто не шукає для себе вигоди і користі, а всю славу віддає Ісусові.

Закликаю всіх, браття, молитися за нашу єдність, бо минулого року ворог завдав сильних ударів по нашому братстві. Павло казав, що ми покликані до свободи, але треба пильнувати, щоб ця свобода не послужила для догоджання тілу. А діла тіла, тобто плоті, відомі: заздрість, гнів, суперечки, ереси, гордіня... Хай Дух Божий наповняє нас, щоб ми зайве викинули з нашого корабля, а взяли молитву і Слово. І Бог сильно благословить нас.

Мовчати не маємо права

Сергій Циганков,
Старший пресвітер
Харківської області

«На мурах твоїх, Єрусалиме, я поставив сторожу, – ніколи не буде мовчати вона цілий день та всю ніч. Ви, хто пригадає Господа, не замовкніть...» Іс. (62: 6).

Ці слова – вираз нашої віри, нашого служіння. Я не уявляю не тільки пастора, не тільки проповідника, але просто християнина, який би мовчав. Не уявляю собі людини, яка пізнала спасіння, пізнала слова вічного життя і залишалася б мовчазною, не говорила і не звітчала про милість, добро і спасіння, які колись сама прийняла. Така людина або сама не спасенна, або вона не оцінила ту велич і славу, які Бог явив в Ісусі Христі. Людина, яка не проповідує Слово Господнє, не потрібна ні церкві, ні суспільству, подобно як сіль, яка втратила силу.

«Ви, хто пригадає Господа, не замовкніть...» Сьогодні цей заклик актуальний як ніколи. Ми повинні з особливим розу-

мінням ставитися до того, що означає звіщати спасіння Боже. Маємо багато прикладів на сторінках Слова Божого, коли питання стояло гостро – говорити чи мовчати. Естер свого часу не мовчала. І результат нам відомий. Так само й сьогодні мовчання для християнина, для пастора, для проповідника – це програв, це втрата.

«А до синагоги ввійшовши, промовляв він відважно, три місяці про Боже Царство навчаючи та переконуючи. А коли опиралися дехто й не вірували і дорого Господню лихословили перед народом, то він їх покинув і відішов уніч, і щодня проповідував у школі одного Тирана» (Дії 19:8-9).

«А з Мілету послав до Ефесу і прикликав пресвітерів Церкви. І, як до нього вони прибули, він промовив до них: «Ви знаєте, як із першого дня, відколи прибув в Азію, я з вами весь час перебував і служив Господові з усією покірністю і з ясними слізьми та напастями, що спіткали мене від єврейської змови, як нічого корисного я не мінував, щоб його вам звістити і навчити вас прилюдно і в домах. І я свідчив юдеям та гелленам, щоб вони перед Богом покаялися та вірували в Господа нашого Ісуса Христа» (Дії 20:17-21).

Ми знаходимо у Священному Писанні, що звіщати Ім'я Господнє важко не лише людям, які абсолютно ніякого поняття про спасіння, покаяння і прощення не мають. Апостол Павло переживав труднощі через фарисейів і саддукейів. Був час, коли він, опинившись у скрутних обставинах, мусив сказати, що він фарисей і син фарисея, щоб якимось чином вийти з ситуації. Сьогодні так само звіщати Ім'я Господнє нелегко ще й тому, що є і фарисейі, і саддукейі.

Усі ми не раз переживали певні труднощі і проблеми, слізьми і скорботу. Господь являв нам Свої милості, і ми не маємо права забувати про них. Але в той же час ми не повинні звіщати про себе,

про свої подвиги. Бог дає новий час, новий день, і ми повинні бути такі ж тверді у своїй надії, прославляючи Бога як свого Творця і свого Пана, як колись апостоли. Ми не повинні бути самовдоволеними і самодостатніми, коли Бог покладає на нас місію звіщати. Про що ми сьогодні звіщаємо – про Господа, про славу Божу, про чудеса Божі, про спасіння Боже?

Продовжимо словами Павла: «Але я ні про що не турбуюся і свого життя не вважаю для себе цінним, аби-но скінчити дорогу свою та служіння, яке я одержав від Господа Ісуса, – щоб засвідчити Євангелію благодаті Божої».

Це справді приклад для наслідування. Апостол Павло, дуже шанований і авторитетний, усе вважав за сміття, дорожив не своїм життям, а можливістю свідчити Євангелію. Чим ми сьогодні дорожимо у житті і служінні?

І далі Павло підсумовує: «Я не вхильявсь об'являти вам всю волю Божу. Пильнуйте себе та всієї отари, в якій Святий Дух вас поставив єпископами, щоб пасти Церкву Божу, яку власною кров'ю набув Він».

Ми не поставлені захищати якісь свої інтереси, забезпечувати свої цілі і завдання, які самі ж вигадуємо. Бог поставив нас пильнувати Церкву, яку Він придбав такою дорогою ціною. Ось чому ми маємо таке бажання молитися, прославляти Бога, звіщати милості Господні, прославляти Ім'я Його.

Бог дозволив нам бути глашатаями, які стоять на стінах. Для когось стіни – це тільки церква, але насправді це і наша сім'я, наші діти і дружини, наше місто, яке має бути захищеним і в якому має звучати звістка Божої сили і благодаті, має проявлятися Божя сила і слава. З цього починається наше служіння, наше покликання. І тоді в усьому іншому ми будемо успішні й благословенні.

Дорогу вкаже Дух Святий

Дмитро Березок

«Так говорить Господь: «На дорогах спиніться та гляньте, і спитайте про давні стежки, де то добра дорога – то нею ідіть, і знайдете мир для своєї душі!». Та вони відказали: «Не підемо!» (Єр. 6:16).

У цьому світі все вдосконалюється. Але Слово Боже вдосконалення не потребує, бо воно досконале. Воно вийшло з уст Божих і свіжіше за вечірню газету. Ми часто, однак, порушуємо Слово Боже, забуваючи, що за це є стаття. Пригадуєте, в Об'явленні говориться, що буде тому, хто додасть щось до книги, і тому, хто відніме... На жаль, ми про це забуваємо.

Одного разу в нічному видінні Господь промовив до мене і сказав, що релігійний дух зійде від сатани на багато церков, і там будуть виконувати різні релігійні обряди. Такий народ Він залишить і не буде з ним. І додав: «Згадуйте дружину Лота. Як вона була зупинена на півшляху, так

багато церков будуть зупинені і в оселі Мої не ввійдуть». Страшно чути таке, браття і сестри. І це я вже бачу в багатьох церквах. Зайдеш – нема нічого, на нулі сидять.

Сьогодні ми живемо в ері Духа Святого. І ми повинні бути наповнені Духом Святим, повинні знати Боже благословення, водитися Духом Божим. На жаль, у багатьох служителів немає того ведення. Ми повинні наповнятися Господом. Як потріскана земля прагне вологи, так ми повинні прагнути Духа Святого.

Наші діди і батьки проклали для нас цю дорогу, вони пройшли табори і тюрми за свою віру, вони явили силу Божу і Божі благословення. А де ця сила зараз? По інерції далеко не заїдеш.

Нам треба показати людям живого, святого, реального Господа. Даваймо місце Христові в наших зібраннях, наших служіннях, тоді Він буде діяти, і всі це будуть бачити. Я Його дію бачив не раз. Бог ніколи не допустить, щоб ти був посоромлений, коли ти наповнений Духом Святим. Тому що ми провідуємо реального Господа Ісуса Христа.

Наш взірєць – Дії святих апостолів. Там чітко написано, як діяв Дух Святий, як треба наповнюватися Ним. Якщо ми будемо безпечні і цей час проспимо, то опинимося там, де опинилися оті п'ять нерозумних діятчів.

Наші церкви дуже потребують нині дару розпізнавання духів, бо часто Боже не приймаємо, а сатанинське – приймаємо. Люди, які оточують нас, бачать релігію, бачать обряди, а живого Ісуса не бачать. І в цьому винні ми.

В Євангелії читаємо, як Ісус послав Своїх учнів в місто приготувати пасху, наказавши йти за чоловіком, який нестиме воду в глеку. Цей чоловік – це прообраз Духа Святого. Він завжди вкаже нам правильну дорогу, правильний напрямок, правильний шлях.

Пятидесятницький рух: уроки минулого

СЕМІНАРИ

Михайло Мокієнко

Сучасний розвиток Церкви Християн Віри Євангельської вказує на необхідність актуалізації історичних уроків вітчизняного руху П'ятидесятниці. «Пам'ятати всю дорогу...», – закликає нас Священне Писання (Повт. Зак. 8:2). Визначні постаті на зламі епох підкресливали цю істину. Відомий діяч епохи Ренесансу Таціан виразив її так: «На прикладі минулого людина сучасна діє розсудливо, щоб забезпечити своє майбутнє».

Церква Християн Віри Євангельської апелює у своїй історії до дня П'ятидесятниці. Утім, на вітчизняних теренах кристалізація євангельського вчення відбувається лише в другій половині XIX ст. Не піддаючи сумніву епохальність Володимирського хрещення Русі, відзначимо, що християнство сюди прийшло після десятирічної трансформації в рамках візантійської традиції, при цьому синкретизувавшись з язичництвом. Тож якщо для Європи чи Близького Сходу п'ятидесятництво було поверненням до джерел, то для України це був рух уперед.

Формування власне євангельської традиції в XIX ст. відбувається на фоні девальвації колишньої системи цінностей, зумовленої кризою впливу на суспільство традиційних церков – Православної, Католицької, Лютеранської. Її носіями стали так звані сектантські (опозиційні традиційним церквам) рухи: хрестовіря, духоворство, шалапутство, штундизм.

Урок I. Виникнення та розвиток нового потужного релігійного руху відбувається на місці кризи та занепаду попереднього.

У XIX ст. криза попередніх рухів знайшла вияв у формальному ставленні священиків до своїх обов'язків, неможливості забезпечити духовні прагнення людей, нехтуванні новою соціально-економічною обстановкою, викликаного реформою 1861 р. Це при тому, що статистика Російської Православної Церкви на початок XX ст. подає вражаючі цифри: 300 тис. священнослужителів, 77 тис. парафій, 1245 монастирів, 92 млн. парафіян.

Формування релігійної опозиції збіглося з закінченням перекладу Священного Писання на російську та українську мови. На російську переклад було закінчено в 1876 р., на українську – в 1903 р. Попри те, що в Україні лише кожна п'ята людина була письменною, сам факт наявності істинного критерію віри та Богопізнання, яким є Священне Писання, став важливою підвалиною майбутнього пробудження. Вільний доступ обивателя до Біблії не лише дозволив виявити недолугість традиційного вчення, а й став дороговказом для щирих віруючих.

Урок II. Євангельське пробудження неможливе без вільного доступу людини до Священного Писання на рідній (зрозумілій) мові.

Реформація XVI ст. почалася з перекладу Священного Писання на національні мови, яке здійснили професори Вікліф, Тінделл, Лютер. Протестантизму, на відміну від ортодоксальних церков, потрібна людина-мислитель, аналітична, здатна самостійно вивчати Писання.

Культивація євангельського мислення стала можливою завдяки руху штундизму – пієтичної течії менонітів. На запрошення в 1785 р. імператриці Катерини II послідовники реформатора Менно Сімонса повинні були заповнити вакуум в північному Причорномор'ї після російсько-турецьких війн і продемонструвати провідну в Європі землеробську культуру. У їх середовищі в середині XIX ст. починається пробудження.

Після реформи 1861 р. селяни наймаються в сусідні німецькі колонії і стають своєрідним євангелізаційним полем. Селян зацікавила Звістка Євангелія завдяки авторитету менонітів: вони мали найпереводіші в Східній Європі господарства, найвищу врожайність, досконалий реманент, охайні садби та господарства. Сьогодні академічні центри вивчають феномен прискорення сільськогосподарського розвитку, який

дали Північному Причорномор'ю віруючі-меноніти.

Урок III. Євангельська звістка сильна не лише доктриною, а й практичним її втіленням, суспільним прикладом віруючих, їх авангардизмом і старанністю.

Рух П'ятидесятниці в 20-х рр. – це новий етап поширення та поглиблення євангельської звістки. Хрещення Святим Духом починається в 1920-1921 рр., коли ще не згасло полум'я громадянської війни, революції, переворотів, голоду, поширення хвороб, мародерства, культивуваці більшовизму. Свідком цих реалій став І. Воронаєв, який з дружиною та п'ятьма дітьми в'їхав до Радянської Росії в 1921 р. Не багато крашу ситуацію виявили на Західній Україні, що перебувала у складі Польщі, першопрохідці п'ятидесятництва Й. Антонюк, П. Ільчук, Т. Нагорний.

Урок IV. Сприятливими для пробудження є соціальна нестабільність і криза в державі, що може нормалізуватися завдяки Євангелію.

Переважає більшість пробуджень в історії відбувалася на зламі епох, у перехідні періоди, що вирізнялися кризою суспільно-політичного та економічного життя. Реформація увірвала в себе протиріччя трансформації суспільного влаштування від феодалізму до капіталізму. Англійський методизм поширився в часи переходу від мануфактури до фабрик та заводів, що супроводжувалося безгрошів'ям і масовою урбанізацією. За такої ситуації відбувався розвиток національних п'ятидесятницьких рухів. Історія свідчить: економічне зростання прямо пропорційно впливає на інтенсивність пробудження, навіть якщо це пробудження веде до економічного розквіту. Сучасні регіони духовної активності локалізовані в країнах соціально-економічної нестабільності.

1929-1941 рр. – час ненависних гонінь, що призвів до втрати Церквою перш за все служительського складу. Гоніння на п'ятидесятників були всеохоплюючими, адже встановлювалася, фактично, нова релігійна система – більшовизм, і всі дисиденти мали бути знищені. Цинізм влади бензеша. У роки війни Й. Сталін, прагнучи консолідувати націю, звертався до Церкви і релігійної тематики в цілому. Зафіксовано його розмову з відновленим патріархом РПЦ Сергієм. Останній поскаржився на відсутність священства для формування патріархату. «Де ваші кадри? Чим ви займалися останні 20 років», – запитав вождь. Це при тому, що тисячі ієрархів були репресовані. Патріарх Сергій знайшов гідну відповідь: «Що вдієш, коли ми готуємо семінариста, а він стає маршалом Радянського Союзу...» (Й. Сталін замолоду навчався в духовній семінарії).

Починаючи від Воронаєва й Проханова і до рядових очільників усі відчували на собі тягар гонінь.

Урок V. За пробудження треба платити.

З початком Другої світової війни через приязне ставлення до євангельських віруючих з боку окупантів було відновлено діяльність чималої кількості громад; у 1942 р. уперше з 1928 р., часто під охороною німецьких військ, відбулися водні хрещення. Німці дозволили відновити союз на чолі з єпископом Г. Понурком. Через запровадження сану єпископів об'єднання отримало назву Єпископальної Церкви ХВЄВ. У роки війни центром п'ятидесятництва стала Дніпропетровщина. Тут, окрім згаданого вже

Понурка, діяли єпископи Бідаш, Пономарчук (Дніпродзержинськ), Бут, Шокало. Однак наступаюча Радянська армія знівельовала здобутки п'ятидесятників.

Урок VI. Бог спроможний використати складну ситуацію для відновлення пробудження.

Надалі держава прагне уніфікувати особливості п'ятидесятництва, штучно сполучивши рух з баптистським (насправді більшовики побоювалися п'ятидесятників через містику та незрозумілі для розуму дії). Утім, попри ці намагання, п'ятидесятники в союзі зі ВРЄХБ не втратили своєї ідентичності, навпаки, зберегли власну харизму і прагнули її практично реалізувати.

Дніпропетровщина стала центром зародження і розвитку незареєстрованого руху ХВЄВ. Опанас Бідаш, підписавшись під Серпневою угодою і бачачи свавілля влади, відмовився від неї і з 1947 р. взявся консолідувати нелегалів. У 1948 р. в Дніпродзержинську відбувся з'їзд в хаті Ф. Яшика. Він закінчився арештами, але дав поштовх для формування об'єднання.

Урок VII. Жива євангельська звістка не може розчинитися чи втратити силу у ворожому ідеологічному або релігійному середовищі.

З приходом свободи, після 60-літньої заборони, рух п'ятидесятництва було відновлено. За умов законодавчо закріпленого в Україні церковного плюралізму християни віри євангельської отримали значні можливості для доктринального відновлення свого віровчення і релігійної практики, дистанціювання від втручання держави у свої чисто релігійні проблеми. Українці, залишені після краху комуністичного світорозуміння в духовній порожнечі, зрештою пішли до Бога. Водночас у кількісному відношенні це зростання було знівельовано бурхливою еміграцією (за приблизними оцінками, з 1987 до 2006 рр. з України емігрували більше 50 тис. членів церков, здебільшого пресвітерсько-проповідницькі кадри).

За останні п'ять-сім років можна спостерігати припинення активного зростання церков. Науковці вказують на те, що релігійно-вибір українців завершився, тому стабілізувалася кількість громад та членів в них.

Основні проблеми п'ятидесятництва на сучасному етапі можна розкласти на три блоки:

1) Ми живемо в епоху постмодернізму, коли релятивність поступово стає домінуючою у всіх сферах життя, а для молоді – життєвим принципом. Зникають якісь установлені загальнолюдські моральні норми життя. Голий практицизм призвів до того, що моральним стає те, що корисне і приносить задоволення. У такому суспільстві релігійна сфера витісняється на маргінеси суспільного процесу, і Церква стає відділеною не лише від держави, а й від соціуму.

2) Неоднорідність і роздвібеність п'ятидесятницького руху. Тенденція до різнобарвності закладена в містичній складовій руху. Чим більш індивідуальний духовний досвід, тим більша ймовірність конфесійного подвійності. Додамо до цього ще й вітчизняний суспільний фактор (в Україні близько 130 політичних партій, утворених, скоріше, не навколо ідеї, а завдяки лідеру, що має спонсорів). Як результат, маємо 9 союзів, що позиціонують себе з п'ятидесятництвом, і близько двох десятків харизматичних об'єднань. Усе це послаблює вплив християн Святим Духом як на релігійну мережу, так і на суспільство в цілому.

3) Проблеми інституційного зростання та якісних доктринальних змін, що призводять до протиріч: між суто українською та американсько-європейськими моделями влаштування конфесійного життя; між старшим і молодшим поколіннями віруючих; між традиціоналізмом та лібералізмом; між залишками сектантської ментальності і новими оцерковленими формами функціонування громад; між традиційним і модерністським богословським мисленням.

Але, попри серйозні виклики сучасності, п'ятидесятництво має продемонструвати унікальний спроможність поступу в несприятливих умовах і знайти гідні біблійні відповіді, враховуючи уроки минулого.

ПРОПОВІДІ

Живімо так, як проповідуємо

Ростислав Величко

Старший пресвітер Луганської області

«А коли розвиднятися стало, то благав Павло всіх, щоб поживу прийняти, і казав: «Чотирнадцятий день ось сьогодні без їжі ви перебуваєте, очікуючи та нічого не ївши. Тому то благаю вас їжу прийняти, бо це на рятунок вам буде, бо жодному з вас не спаде з голови й волосина!». А промовивши це, узяв хліб та подякував Богові перед усіма і, поламавши, став їсти. Тоді всі піднесли на душі і стали поживу приймати» (Дії 27:33-36).

Випадок, який відбувся в житті апостола Павла, сьогодні служить для нас прикладом. Полоненого Павла везуть в Рим, де він має стати перед кесарем. Павло попереджав про небезпеку, але його не послушали, як і нас часто не слухають, ігноруючи думку служителів Божих. І ось небезпека прийшла. Вони врешті-решт вирішили, що пропала надія на спасіння, але Павло мав відкриття від Господа: «Усе буде добре, всі будуть врятовані». Йому не вірили. Люди не їли, викидали за борт речі. І лише на чотирнадцятий день, коли вони вже наближалися до мілини, Павло вмовив їх попоїсти: «... бо це на рятунок вам буде, бо жодному з вас не спаде з голови й волосина!» (Дії 27:34).

Він не тільки заохочував їх їсти, він сам почав споживати хліб. І це подіяло на людей. Слово не вплинуло на них, але дія вплинула. У них появилася надія на спасіння.

Божа відповідь народжується задовго до появи проблеми

Павло Федорук

Старший пресвітер Криму

«І молилася Анна й проказала: «Звеличилось Господом серце моє, мій риг став високим у Господі! Розкрилися уста мої на моїх ворогів, бо радію з спасіння Твого! Немає святого, подібного Господу, немає нікого, крім Тебе, і скелі немає, як Бог наш! Більше не говорять зарозуміло, нехай з ваших уст не виходить зухвальство, бо Господь – Бог знання, і Він зважає вчинки!» (1 Сам. 2:1-3).

Анна говорить про радість. Чому вона рада? Я не думаю, що тільки тому, що стане мамою. Вона бачила щось більше, і це були її пророчі слова. Вона бачила у своєму сині радість не тільки для себе, вона бачила у ньому спасіння. Далі у четвертому розділі читаємо: «І відповів вісник і сказав: «Ізраїль побіг перед филистимлянами, і сталася велика поразка в народі. І обидва сини твої, Хофні та Пінхас, полягли. А ковчег Божий узятий!». І сталося, як згадав він про Божого ковчега, то впав Ілій зо стільця навznak при брамі, зламався карк йому, і він помер, бо той муж був старий та тяжкий. А він судив Ізраїля сорок літ. А невістка його, Пінхасова жінка, була важка, близька до родів. І як зачула вона ту звістку, що взятий Божий

Вони побачили слугу, який мав тверду віру, що Господь виконає те, що сказав.

Коли Христос помер, воскрес і вознісся на небо, Його учні перебували в молитві, шукаючи лиця Божого. Бог потішав їх серця, зміцнював віру. І в день П'ятидесятниці, коли вони всі перебували разом, вогонь Духа Святого злинув на Церкву. Як би ми хотіли, щоб цей вогонь від Духа перебував на Церкві і сьогодні.

Коли Дух Святий зійшов, Петро встав і почав пояснювати, що сталося, він відкрив Святе Писання, яке для багатьох залишалося закритим. І покаялися багато людей.

Нехай Господь благословить нас сьогодні, щоб ми перебували в молитвах. Ми завжди кудись поспішаємо, а Церква шукала лиця Божого. Сьогодні люди у світі розбиті. І Церква має переломлювати хліб так, щоб усі навколо бачили, що ми не тільки проповідуємо, але й живемо Словом Господнім. Він – наше минуле, теперішнє і майбутнє.

Дуже важливо, щоб цей хліб ми ламали і у своїх сім'ях. Ми можемо гарно проповідувати, але чи бачать наші рідні, що ми живемо Словом Божим? Чи у складних ситуаціях ми шукаємо вихід у Господі? А це дуже важливо. Коли ми будемо перебувати в Господі, то матимемо ту основу, яку можна буде передати дітям. Наші діти будуть рости активними християнами, бо вони побачили Господа в нашому житті.

«Бо ми сповістили вам силу та прихід Господа нашого Ісуса Христа, не йдучи за хитро вимудними байками, але будучи самовидцями Його величі. Бо Він честь та славу прийняв від Бога Отця, як до Нього прийшов від величної слави голос такий: «Це Син Мій Улюблений, що Його Я влюбовав!». І цей голос, що з неба зійшов, ми чули, як із Ним були на святій горі. (2 Петр. 1:16-18).

Нехай допоможе нам Господь піднятися на ту гору, перебувати в присутності Божій і ламати хліб для тих, які чекають.

ковчег і помер тесть її та чоловік її, то впала на коліна та й породила, бо прийшли на неї породільні болі її. А як настав час смерті її, то казали ті, що стояли при ній: «Не бійся, бо ти породила сина!». Та вона не відповіла і не взяла цього до серця свого. І вона назвала ім'я тому хлопцеві: Іхавод, кажучи: «Відійшла Ізраїлева слава!». Бо почула про взяття Божого ковчега, і про тестя свого та про мужа свого, та й сказала: «Відійшла слава від Ізраїля, бо взятий Божий ковчег» (1 Сам. 4:17-22).

У результаті відступу від Бога і беззаконня, яке дісталося до святотища, прийшла поразка. Хоча з ними був ковчег, але Бога з ними не було. І коли жінка Пінхаса народила сина, вона назвала його «Іхавод», що означає «неслава». Ми потребуємо у своїх служіннях слави Божої. Може, від нас не відійшли друзі, не відійшла слава людська, але якщо відходить слава Божа, ми втрачаємо все! І тоді ми не можемо бути тими, хто нагадає про Господа. Іхавод – це не просто ім'я, це назва певного періоду життя Ізраїлю. В Ізраїлі народилася проблема, ім'я якій – безчестя.

Чому ж раділа Анна? Іхавод означає безчестя, Самуїл – почутий Богом. Самуїл народився років за 20-30 до того, як народився Іхавод. У цьому є певний прообраз, добра звістка для нас. Божа відповідь народжується задовго до того, як народжується проблема. Коли народився Іхавод як проблема, то Самуїл, як Божа відповідь, вже досяг повноліття.

Місею Самуїла було повернути славу Ізраїлю. Він закликав народ повернутися до Бога, потім помазав Саула, а згодом – і Давида. Самуїл не виростав в атмосфері неслави, він ріс біля Божого ковчега.

Ще до закладіння світу, Бог мав намір віддати Свого Сина як викуп за наші гріхи. Коли приходить спокуса, сила Духа Святого вже є в нас. Коли приходить проблема, Бог вже заклад у нас певну мудрість і помозання для її розв'язку. Самуїл росте поруч.

ПРОПОВІДІ

Микола Синюк

Єпископ ЦХВЄ

«На стінах твоїх, Єрусалиме, Я сторожу поставив, що не буде мовчати ані вдень, ні вночі. О ви, хто нагадує про Господа, не замовкайте!» (Іс. 62 б).

Моє слово сьогодні до вартових, яких поставив Господь. Це дуже висока місія. Коли одному урядовцю дорікнули, що він пресвітер у баптистській церкві, той заперечив, мовляв, до пресвітера йому ще треба довго рости. Бути депутатом – це не бути пастором у церкві.

Охороняється завжди те, що має цінну. Починаючи від наших гаманців, наших садів, наших організацій всього повинна бути сторожа, і це нормально, це логічно. Якою була спеціальність першого чоловіка, якого створив Бог? Порати сад, доглядати його. Виявляється, Адам мав сторожувати в раю. Але наш праотець не справився з цим почесним обов'язком. І змушений був Бог поставити іншого сторожа – з полум'яним мечем, щоб, бува, не добрався Адам до дерева життя.

Ця ситуація була добре знайома нашим пращурам. Недарма Каїн казав: «Чи я сторож брата свого?». Але сьогодні ми говоримо про сторожу, яку поставив Бог. «Я на твоїх мурах, Єрусалиме, поставив варту, Я сторожу поставив, і вона не буде мовчати ані вдень, ні вночі». Це була Божя ідея. Бог дав вартовим завдання: «Ви не повинні замовкати ні вдень, ні вночі!».

Сторожа має перегукуватись між собою. Тоді кожен, хто хотів би напасти, може почути, що сторожа пильнує. Вона на своєму місці. А що буває, коли сторожа мовчить?

Розповідають, що в Стародавньому Римі, коли напали варвари, сторожі поспули. Але гуси почули чужих людей і врятували Рим. Висновок з цього можна зробити такий: або вартові були у змові з

тими, хто йшов воювати, і тому тихенько мовчали, або вони заснули. Хай збереже Господь тих, кого Він призначив бути вартовими в Церкві Христовій, від позиції німої сторожі. Це жахлива позиція.

У Книзі Пророка Ісаї написано: «Його вартівники всі сліпі, не знають нічого, всі вони пси німі, які гавкати не можуть, мрійники, лежні, що люблять дрімати! І це пси ненажери, що не знають насичення, і це пастирі ті, що не вміють уважати: усі вони ходять своєю дорогою, кожен з свого кінця до своєї здобичі...» (Іс. 56:10-11).

Це страшне слово до німої сторожі. Тому й каже Господь до пророка: «Я поставив тебе на сторожі, і якщо ти промовчиш, то урятування прийде з іншого місця!». А пригадаймо, як пильнували і Мордехай, і Естер. Бо ціною їхнього мовчання була б загибель цілої нації.

Ми живемо в період, коли сторожам Божим варто дуже сильно підняти свій голос, бо вартові цього світу гукують на повну потужність і кажуть, що все добре. Вони вважають, що одностатевий шлюб – це нормально, і що легкі наркотики

можна узаконити (у Швеції вже навіть прийняли такий закон). І знаходять диявольські сторожі логічні пояснення в той час, як сторожа Церкви Господньої може бути млявою, не реагувати на те, що коїться навколо.

Бог каже до пророка Єзекиїла: «Сину людський, іди, ввійди до Ізраїлевого дому, і говори до них Моїми словами» (Єз. 3:4). Бог покликав Єзекиїла бути вартовим дому Ізраїлевого, а ми покликані стати вартовими дому Божого.

І Той Хто нас поставив на варту, вимагає, щоб ми пильнували. На стінах твоїх, Єрусалиме, сторожа ні вдень, ні вночі не буде замовкати. Відповідальність за ситуацію в церквах лежить на вартових. Один брат якось сказав служителям: «Вирішіть цю ситуацію ви, я за це не берусь, бо це зачіпає інтереси моєї родини, і взагалі, я не хочу погано виглядати перед іншими служителями». Але Бог поставив Свою сторожу в церкві для того, щоб вирішувати проблеми, а не створювати їх.

Пригадаймо ситуацію, коли Бог говорив на горі зі своїм мужем – Мойсеєм, а під горою відбуваються дивні речі. День, другий ще було добре, а потім почали зносити золото і шукати Бога, бо з тим Мойсеєм хтосьна що сталося, вже скільки днів не вертається. Чоловік, який залишився з ними, мав спам'ятати людей – хіба вони забули, як ішли по дну моря, як Бог благословляв їх надзвичайним чином? Але Аарон не був тим вартовим, який бив на сполох. І коли Мойсей зійшов з гори, то скрижалі випали з його рук – мабуть, від гніву.

На кому основана Церква Ісуса? На Христі. І це без сумніву. Усе добре, у тому числі і Церква, будується на Христі. Але не скидаймо з себе відповідальності.

Так, наш фундамент – Христос, але за стан церкви несе відповідальність той, хто поставлений бути її вартовим. На Христі заснована Церква, але на твоїх плечах, брате, лежить відповідальність. Бог буде питати, яким чином ми будували на цій основі.

Два завдання стоять перед вартовим у Церкві Господній, і вони невіддільні одне від одного. Перше – стояти на мурах і пильнувати про зовнішню загрозу, дивитися, звідки йде небезпека. І не просто дивитися, а й реагувати на неї адекватно. Служителі Господні, дорогі сторожі у Храмі Божому, а як ми реагуємо? Коли приходить небезпека, коли приходить гріх, а вартовий млявий. Коли біда приходить у церкву, замість того, щоб закричати, ми іноді мовчимо.

Не можна бути кволим і млявим вартовим, який не знає, що робити, коли військові наближаються. І Слово Господнє каже, що коли зазвучить сурма (вартовий завжди стояв з сурмою), то хіба не здригнеться народ? Ось у чому суть вартового. Оцінити реальну ситуацію, дати такий сигнал, щоб народ зрозумів, що треба ставати до бою.

Про друге завдання говорить пророк Авакум: «Я став на мою сторожу і, стоячи на цій вежі, я пильнував, щоб почути, що скаже Він мені». У нашій ревності захистити церкву ми іноді надмірно стараємося і стаємо охоронцями наших порядків, наших традицій. Авакум пильнував про те, що скаже Господь. Це ще одна позиція вартового Церкви Господньої. Сторож стоїть на варті, щоб отримати Боже відкриття. І не просто отримати... Авакум отримав відкриття, яке підтримало весь протестантський рух, змінило мільйони людських долів. Він хотів чути, що говорить Господь.

Дорогі брати, пильнуймо, щоб нам бути людьми, які бачать зовнішню загрозу. Більше того, не просто бачать, не мляво реагують, а дають правильний сигнал. І шукаймо відкриття від Бога, щоб церква мала свіжий хліб і чисту воду. Шукаймо Слова Божого! Сстіймо на варті!

Набагато простіше стояти на стінах і берегти церкву від зовнішніх нападів. Тут ми знаємо, хто свій, а хто чужий. Але знайти інтимний контакт зі своїм Богом, із Тим, Хто поставив мене, почути Його голос – це дуже і дуже важливо. Хай допоможе нам в цьому Господь!

Відомий композитор Бетховен писав чудову музику, хоча певну частину свого життя він був глухим. Він не чув жодної ноти, жодного акорду, і саме в цей період написав найкращі твори. Коли його запитали, як він пише музику, не чуючи її, Бетховен відповів: «Ця музика в мені! Ніщо зовні не може вплинути на неї».

Тож нехай Дух Святий допоможе нам бути в такому єднанні з Господом, щоб ніякі зовнішні подразники не могли роздратувати вартового Дому Господнього. Будьмо людьми, які пильнують не тільки про зовнішнє, а й про внутрішнє. Людьми, які чують небесні акорди Божого голосу.

В Україні за часів козачства на кордонах стояли вартові. Коли насувалася небезпека, вартовий піднімався на вишку, де було приготовлено багато дров, соломи і всього, що добре горить, запалював вогонь і цим передавав звістку про небезпеку. Ми – вартові Церкви Божої, тому пильнуймо, щоб палав вогонь благодаті Господньої, благодаті Святого Духа, Який може раптом повернути ситуацію так, що ціла країна впаде на коліна перед Богом. І саме такими вартовими я закликаю бути вас!

Основа для успішного служіння

Микола Пилип'юк

Єпископ Хмельницької області

«Мойсей, раб мій помер. А тепер уставай, перейди цей Йордан ти та весь народ цей до того краю, що Я даю їм, Ізраїлевим синам... Не встає ніхто перед тобою по всі дні життя твого. Як був Я з Мойсеєм, так буду з тобою, не залишу тебе й не покину тебе. Будь сильний та відважний, бо ти робиш, що народ той посяде той Край, що Я присягнув був їхнім батькам дати їм. Тільки будь дуже сильний та відважний, щоб додержувати чинити за всім тим Законом, що наказав був тобі Мойсей, Мій раб, не відхилишся від нього ні праворуч, ні ліворуч, щоб щастило тобі в усьому, де ти будеш ходити. Нехай книга цього Закону не відійде від твоїх уст, але будеш роздумувати про неї вдень та вночі, щоб додержувати чинити все, що написано в ній, бо тоді робиш щасливими дороги свої, і тоді буде щастити тобі. Чи ж не наказав Я тобі: будь сильний та відважний? Не бійся й не лякайся, бо з тобою Господь, Бог твій, у всьому, де ти будеш ходити» (Єг. 1:2-5-9).

Кому були сказані ці слова? Чи це була випадкова людина в планах Божих і в житті Ізраїльського народу, який є нашим прообразом? Це був той, хто залишався з Мойсеєм у найскладніших ситуаціях, хто йшов на війну не просто в рядях, а на чолі Ізраїльського війська. Він виявився вірним після розвідки Обіцяного краю. І ось отримує наказ діяти так, як Мойсей. Зверніть увагу, як розмовляє Всевишній із таким відданим рабом. Бути рабом і служителем – це велика різниця. Це розмова з вождем – чітко і конкретно вказана ціль і для народу, і особисто для нього. Не просто вказати дорогу, треба самому ввійти до того Краю. І Бог тричі за короткий відрізок часу повторює: «Тільки будь дуже сильний та відважний...»

Ніякого компромісу з гріхом, ніякого відступу від Заповідей. Проти служителя воюють світ, диявол і гріх. Тому Ісусу Навину і наголошується: щоб утримати довірений йому народ у чистоті і святості, не можна допускати компромісу. А для цього потрібно перебувати в Законі день і ніч. Тоді Закон зробить тебе мудрим, і ти увійдеш з народом в Обітовану землю.

Нас Господь не сразу ставить служителями. До цього Він готує, як готував Ісуса Навина, щоб сказати: «Оце народ, який ти маєш привести

до вічних осель. І не лише їх привести, а й сам маєш ввійти!». Тому апостол Павло і сказав: «Я пильную, щоб проповідуючи іншим, самому не залишитися не достойним».

Господь покликав нас разом із тими, які довірені нам. І нам, служителям, ХХІ століття, Він наказує бути мужніми, сильними і відважними. Гріх хотів би вселитися в наші церкви. Але каже Господь: «Ніякого компромісу з гріхом! Я святий, і народ Мій святий з дня П'ятидесятниці і до пришествія Господнього».

Будьмо мужні й відважні, бо люди чекають, що ми говоримо мемо до їхніх сердець. Ми приїняли історію науки і таку повинні передавати. Не переймаймо нічого від світу, який дуже багато пропонує. Будьмо авторитетними не тільки на семінарах, день і ніч перебуваймо в Слові. Ми дуже ревні в молитві, коли є проблема, але набагато більше ми повинні молитися, щоб виконати місію, поставлену перед нами.

Ми часто нарікаємо на людей. Але що сказали люди Ісусу Навину? «Ми будемо слухати тебе, як слухали Мойсея, якщо ти будеш близький з Богом». Люди хочуть бачити в нас оцю близькість з Богом. А Господь хоче бачити в нас відданість Йому і тим людям, яких Він нам доручив.

Господь зробить те, що обіцяв

Фред Хоберг

Пастор церкви «Кліппен»
м. Санднес, Норвегія

«І перед ним не вмовкайте, аж поки не зміцните, і аж поки не вчинить Він Єрусалима за славу Свою на землі!» (Іс. 62:7).

люди знають, яку велику рушійну силу має Бог. Але іноді, молячись, ми мовби натискаємо на гальма, бо вважаємо, що вдруге таке повториться не може. Може. Тому що Бог не змінився, але ми повинні стати на варту і наполегливо молитися. Ми мусимо працювати.

У Писанні для нас міститься дуже багато обіцянок, і Господь зробить те, що пообіцяв. Бог зробить Єрусалима

хвалою. Христос поставить Свої ноги на гору, з якої вознісся, і буде царювати.

Він казав, що Царство Боже близько. І нам треба в це вірити. Усі вірні послідовники Христа переживали реалії Божого Царства. Ми повинні проповідувати і молитися в вірі, і не маємо права дозволяти, щоб відчай увійшов в наші серця. Наша молитва повинна бути спрямована на те, щоб прийняти Боже майбутнє. Ми повинні стояти на варті.

Дорогі пастори, не впадаймо у відчай, пильнуймо, що ми говоримо, і будьмо відважними. Ісус попередив, що ми зазнаємо страждань у світі, але дав нам чудове підбадьорення – Він переміг цей світ.

ЗАВЕРШАЛЬНА МОЛИТВА

«Отче! Ми сердечно дякуємо Тобі за те, що Ти був з нами. За те, що Ти настановляв нас і вчив, говорив до нас, як Батько говорить до синів Своїх і дочок. За те, що Ти був до нас добрий, ласкавий, милосердний. Сердечно дякуємо за конференцію, за влаштування, за мир, за сонце, а найбільше – за Сонце Правди, яке з неба осяває нас. Щиро дякуємо Тобі за цю чудову спільноту братерську. І просимо, прости, що не завжди вартували так, як треба. Що інколи були байдужими і немилосердними. Прости, Отче!

Молимо: освяти народ Свій! Обнови кожне серце, кожну душу, щоб ми стояли на варті зі світильниками в руках. Нехай Дух Твій спочиває на народі Твоєму і нехай Твоя слава з'явиться на нас.

Благаємо, благослови братство у центрі, на сході, заході, півночі і півдні України, повій Святим Духом і

дай нам сили і відваги не занепадати духом, а свої очі підняти до гір.

Благослови наших дітей – вони належать Тобі, це Твоя власність. Благослови нашу молодь, Отче Небесний! Хай на них спочине подвійний Дух, щоб вони високо піднесли прапор віри над нашою багатостраждальною країною.

Благослови наших дружин, сестер, матерів, наших молитовниць! Ти бачиш потоки сліз, які вони ллють. Ми вдячні Тобі за них, за тих, хто в тилу несе сторожу.

Дякуємо Тобі за всіх старших служителів з 25 областей України. Це мужі, яких Ти вибрав, Ти поставив і пообіцяв бути з ними до кінця віку. Благослови їх особливо – найперше мудрістю Своєю, ревністю, щоб вони пильнували області, які Ти їм доручив.

Благослови всіх пасторів, пресвітерів, диаконів, євангелістів, місіонерів. Нехай Твоє ряс-

не помазання перебуває на них.

Ми не можемо забути за нашу дорогу країну. Христе дорогий! Політики не бачать виходу, але він є. Він – у Імені Твоєму, благодаті Твоїй, в Євангелії Твоєму. Сила Твоя може зруйнувати всі задуми лукавого. Благослови нашу країну, усе керівництво. Хай над ними завжди будуть Твоє провидіння, Твій промисел і Твоє благословення. Хай у нашій країні завжди панує мир, буде успіх, хай прийде пробудження, прийде єдність у народі Твоєму! І хай Твоя слава виявиться над країною нашою і в Церкві Твоїй!

Благослови весь Свій народ, по всіх країнах світу і збережи в ім'я Ісуса.

Ми відаємося у Твої сильні руки і віримо, що Ти будеш з нами, у дорогах наших і працях наших.

Нехай цей рік стане роком пробудження, роком духовного зростання, роком благодаті Твоєї – просимо це в ім'я Ісуса. А вся слава належить тільки Тобі – Отцю, Сину і Духу Святому. Амінь!».

Жіноча конференція християн віри євангельської

29 березня в Києві відбулася жіноча конференція Київського міського об'єднання церков християн віри євангельської. Цього року гостей та учасниць конференції люб'язно приймала церква на вул. Кар'єрній.

Понад 300 учасниць конференції привітав пастор М. Каленик і запросив усіх до молитви за благословення. Далі сестрам служив проповіддю старший єпископ ЦХВС України Михайло Паночко – він розкрив тему про біблійний зразок жінки.

Завідувачка відділу жіночого служіння Церкви ХВС Віра Деркач звернулася до сестер з запальною промовою, закликаючи бути вірними помічницями для своїх чоловіків та пасторів.

Учасниці конференції охоче служили своїми талантами, надихаючи присутніх свідченнями, піснями та поезією. Приемним завершенням зустрічі був спільний обід, який дав змогу ще ближче познайомитися, обмінятися досвідом християнського життя та служіння сестрам з різних громад християн віри євангельської Києва.

uupc.org.ua

Моральний рівень жіноцтва визначає моральність суспільства

Круглий стіл на тему «Віруюча жінка — берегиня родини та України» пройшов 2 квітня в приміщенні Чернігівської облдержадміністрації. Мета заходу — ознайомлення з досвідом роботи віруючих жінок в утвердженні духовно-моральних цінностей. Як підсумок роботи круглого столу його учасники прийняли «Звернення до жінок Чернігівщини».

У своїх виступах жінки — представниці різних конфесій наголошували, що вирішення великої кількості проблем у суспільстві в часи, коли мораль занепадає, залежить багато в чому від жіноцтва, від їх вчинків, діяльності, розуміння цінностей та ідеалів. Учасниці обговорення наголосили, що «велику тривогу викликає відсутність у багатьох жінок, особливо молодих, споконвічних і притаманних жінкам цінностей та рис — таких, як материнство, працьовитість, відповідальність, скромність, милосердя, гідність, вірність, турботливість тощо».

Під час круглого столу його учасники звернули увагу і на проблему дитячої бездоглядності та безпритульності. На думку доповідачів, такі явища ставлять під загрозу фізичне та моральне здоров'я нації. У зв'язку з цим учасниці заходу закликали «жінок Чернігівщини зробити все, щоб у родині були мир, спокій та затишок».

У зверненні також наголошується: «Бережімо найдорожче — свої сім'ї. Від цього залежать доля наших дітей і майбутнє всієї країни».

РІСУ.

ХДС закликає до покаяння

Лідер партії «Християнсько-демократичний союз» народний депутат Володимир Стретович закликав провести напередодні свята Великодня кілька днів «молитви покаяння за наші особисті гріхи та гріхи нашого народу».

«Святе Письмо містить багато прикладів як особистих покаянних молитов, так і заступницьких молитов людей Божих за свій народ. Наслідком покаяння є внутрішнє очищення, зміна поведінки, Боже прощення та благословення», — вважають в ХДС. За словами лідера ХДС, українське

суспільство сьогодні особливо потребує очищення від гріхів минулого та повернення поваги до Бога-Творця.

Цей заклик вже підтримали керівники кількох провідних Церков та об'єднань, але п. Стретович має намір заручитися підтримкою всіх християнських конфесій.

«Ми шукаємо те, що об'єднує. Віримо, що така молитва дійсно здатна об'єднати схід та захід нашої Батьківщини, простягнути руки один до одного, очистити

наші душі від скверни комуністичного минулого, допоможе піднятися над особистим егоїзмом заради служіння благу Вітчизни та ближніх. Ми віримо, що така молитва є запорукою Божого благословення нашого народу», — заявляють в ХДС.

ХДС планує провести цю акцію у всіх регіонах, залучити до неї всі свої місцеві осередки у сотнях населених пунктів. У партії переконують, що це не PR-акція, це християнська потреба суспільства.

РІСУ.

Комітет Міжнародної Асамблеї християн віри євангельської провів своє засідання в Києві

15 квітня в Києві відбулося засідання Комітету Міжнародної Асамблеї християн віри євангельської. Єпископи національних церков України, Росії, Білорусі, країн Балтії, Молдови та інших країн СНД, а також Німеччини і США зустрілися в Україні для обговорення поточних справ міжнародної спільноти християн віри євангельської.

На початку зустрічі єпископ Церкви Християн Віри Євангельської України Михайло Паночко привітав всіх високоповажних учасників з прибуттям до України і закликав до молитви про благословення зібрання.

Головуючий на засіданні єпископ Римантас Купстис (Литва) зробив аналіз розвитку МАХВС в контексті світової спільноти Асамблей Божих та нагадав учасникам засідання про Всесвітню конференцію Асамблей Божих в Лісабоні (Португалія), заплановану на 23-25 травня цього року.

Учасники засідання обговорили та затвердили запропоновані раніше зміни до статуту та віровчення МАХВС і обговорили ряд інших важливих питань порядку денного.

Нагадаємо, що Міжнародна Асамблея християн віри євангельської — спільнота слов'янських національних церков, яка об'єднує християн віри євангельської країн СНД, Балтії, Європи, США та Канади.

uupc.org.ua

Розвиток організації в християнських церквах

Семінар під такою назвою проходив 14-17 квітня на базі Київського біблійного інституту. Учасниками семінару були єпископи, старші пресвітери та пастори церков християн віри євангельської України.

Руді Дюк — декан Інституту керівництва та управління, який служив учасникам семінару, навчав про важливі для кожного пастора речі. Зокрема, багато часу він приділив з'ясуванню біблійної основи для розвитку організації та історичного аналізу.

Для учасників семінару особливо актуальними були теми про розробку організації, складання бюджету та структуру комунікації. І вони отримали добрі інструменти для більш успішного служіння Церкві Ісуса Христа.

«Для мене цей семінар був дуже на часі. Бажаю, щоб ці принципи стали відомими для кожного пастора», — сказав старший пресвітер церков християн віри євангельської Закарпатської області Віктор Хрипта.

А єпископ Хмельниччини Микола Пилип'юк висловив однодушне побажання всіх учасників семінару — «щоб була сформована спеціальна група із старших служителів, їх заступників та помічників, яка могла б детально пройти цей курс у повному обсязі».

uupc.org.ua

Церква Християн Віри Євангельської України

оголошує набір студентів на:

— стаціонарне відділення

«Бакалавр богослов'я» (3 роки);

— очно-заочне відділення

«Пасторсько-місіонерська школа» (1 рік),

«Бакалавр пасторського служіння» (4 роки),

«Магістр богослов'я» (2,5 року).

УВАГА!

Ви можете здобути державну освіту.

У співпраці з Донецьким державним інститутом проводиться набір студентів на спеціальності:

міжнародна економіка;

філософія і релігієзнавство.

Після завершення навчання студенти отримують **диплом державного зразка (IV рівень акредитації).**

— програму «Магістр богослов'я»

(2,5 року, очно-заочна форма навчання).

Керівник програми — А. Кліновський, доктор богослов'я, керівник відділу освіти ЦХВС України.

Мета програми:

надати студентам вищу богословську освіту; поглибити знання з богослов'я, Біблії та історії Церкви; надати необхідні практичні навички для викладацької діяльності у богословських школах; а також забезпечити необхідні знання для продовження навчання (на докторантурі).

Вимоги до абітурієнтів на програму

«Магістр богослов'я»:

— наявність диплома бакалавра богослов'я або диплома про вищу освіту.

— стаж викладацького, пасторського або місіонерського служіння (не менше двох років).

За детальною інформацією і пакетом вступних документів звертайтеся за адресою семінарії:

79049, м. Львів, вул. Скрипника, 8;

тел. (032) 221-62-25, факс (032) 298-18-07;

веб-сайт: www.lts.lviv.ua; ел. пошта: office@lts.lviv.ua

УВАГА!

ДИСКИ

(формати DVD і DivX)
із записами конференції ЦХВС, що проходила 26-28 березня ц. р. в Києві,

МОЖНА ЗАМОВИТИ

телефонами:

(8-0342) 50-10-19;
моб. 8-067 911-03-65.

№ 4 (43) Виходить щомісяця
КВІТЕНЬ 2008 р.

За ЄВАНГЕЛЬСКУ ВІРУ

Адреса редакції:
76002, м. Івано-Франківськ,
вул. Мочульського, 1;
тел./факс (0342) 50-10-19, факс 50-10-21
E-mail: gsoleg@com.if.ua

Головний редактор
Михайло
ПАНОЧКО

Заступник головного редактора — Олег Карпюк;
літературний редактор — Людмила Бендус;
технічний редактор — Дана Парипа;
оператор комп'ютерного набору — Вікторія Галюк.

Газета віддрукована в Івано-Франківській друкарні «Місто НВ».
Обсяг — 1,86 умовного друкованого аркуша.
Тираж — 15000 примірників.
Замовлення № 53.

Засновник — Всеукраїнський союз церков християн віри євангельської п'ятидесятників

Редакція не завжди поділяє погляди авторів.

Р/р 2600830012161 в ОД Укрсоцбанку м. Ів.-Франківська
МФО 336019 код ЄДРПОУ 20559726